5 Νοεμβρίου 2020

Ἐπιλογές κειμένων για τον σαρκικό πόλεμο (Ἀρχιμανδρίτης Ἰωάννης Κωστώφ)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία

Μοῦ ζητήθηκε μιὰ μικρὴ συνεργασία στὸ «κανίσκιο» αὐτὸ ποὺ ἀναφέρεται στὸν σαρκικὸ πόλεμο. Ἀλλά, τί μπορεῖς νὰ λάβῃς «παρά τοῦ μὴ ἔχοντος»; Τίποτε, ἐκτὸς ἂν αὐτὸς εἶναι μὲν μὴ ἔχων, διαχειρίζεται, ὅμως, ξένα ὑλικά, ὅπως, καλὴ ὥρα, τὸ Σῶμα Ὑλικοῦ Πολέμου στὸ στρατό: παρέχει ὑλικὴ ὑποστήριξη σ' αὐτοὺς ποὺ πολεμᾶνε στὴν πρώτη γραμμή, στὰ Ὅπλα. Σκέφθηκα, λοιπόν, νὰ ἀνθολογήσω ἀπὸ τὴν πραμμάτειά μου, ποὺ δὲν προέρχεται, βέβαια, ἀπὸ τὴ γραφίδα μου, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ γραφίδα ἀδελφῶν δοκίμων τόσο στὸν πνευματικὸ ἀγώνα ὅσο καὶ στὴν καταγραφὴ τῶν σχετιζομένων μὲ αὐτόν.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΕΝΣΤΙΚΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΕΙΨΗ Η ΑΓΝΟΤΗΤΑ;

Πρέπει κατ’ ἀρχὰς νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι ὅλα τὰ περὶ σεξολογίας «ἐπιχειροῦνται μὲ τὴν πρόφαση ὅτι εἶναι πόλεμος κατὰ τῆς ὑποκρισίας. Ὑποκρισία ἀποκαλεῖται ἡ στοιχειώδης ντροπή. Καὶ δὲν εἶναι ὑποκρισία νὰ λὲς ὅτι κάνεις διδασκαλία ἐνῶ κάνεις προπαγάνδα γιὰ τὴν κατάρριψι τῶν ἠθικῶν παραδόσεων ποὺ περιέβαλλαν αὐτὰ τὰ θέματα ἀπὸ τότε ποὺ ὑπάρχει ἡ ἀνθρωπότητα! Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἐφαρμόζεται ἡ γνωστὴ παροιμία “φωνάζει ὁ κλέφτης γιὰ νὰ διώξη τὸ νοικοκύρη”. Ἐγκαθιδρύουν διὰ τῆς ἐπιβολῆς τὴν ὑποκρισία, κοπτόμενοι τάχα ἐναντίον τῆς ὑποκρισίας!» (περ. Συζήτησις, Φεβ. 1973, 41).

Ὅσα ἐπισημαίνει στὴν παρακάτω παραπομπὴ ὁ David Watson ἰσχύουν ἀπολύτως καὶ στὸ θέμα τῶν γενετησίων σχέσεων:

«Ἁμαρτία εἶναι τὸ νὰ ἀγνοῆς τὶς ὁδηγίες τοῦ Δημιουργοῦ, ποὺ βρίσκουμε σ’ ὅλη τὴ Βίβλο καὶ ἰδιαίτερα στὴ ζωὴ καὶ τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων. Ἂν ἀγοράσης μία ἀκριβὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ ἀγνοήσης τὶς ὁδηγίες τοῦ κατασκευαστῆ, θὰ πρέπει νὰ κατηγορήσης μόνο τὸν ἑαυτό σου, ἂν τὰ ἀποτελέσματα εἶναι τὰ χειρότερα!» (Εἶναι τάχα κανένας ἐκεῖ; ἔκδ. Περγάμος, Ἀθήνα 1989, 54).

Τὸ σεξουαλικὸ ἔνστικτο ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσιά του καταστρέφει τὸν ἄνθρωπο:

« Ὅπως ὅλες οἱ φυσικὲς δυνάμεις, τὸ ἔνστικτο αὐτὸ ἔχει δύο ὄψεις. Ἡ φωτιὰ π.χ. εἶναι εὐεργετική, ὅταν ὁ ἄνθρωπος τὴν κυβερνᾶ καὶ τὴν ἐλέγχη, τὸ ποτάμι κάνει νὰ γυρίζη ἡ ρόδα τοῦ μύλου, τὸ φράγμα κάνει νὰ κινοῦνται τὰ ἐργοστάσια. Ἀλλὰ πόσο εἶναι τρομερὴ ἡ καταστρεπτικὴ δύναμι τῆς πυρκαγιᾶς ἢ τῆς πλημμύρας ποὺ μποροῦν μέσα σὲ μία ὥρα νὰ ἐκμηδενίσουν τὴν ἐργασία ὁλόκληρων αἰώνων!

Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ ἔνστικτο. Εἶναι μία δύναμι σημαντικὴ καὶ ἀξία. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ τὴ δαμάζη, ἀλλιῶς μπορεῖ νὰ τὴν κάνη αἰτία σημαντικῶν καταστροφῶν.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ συγκρατῆ αὐτὸ τὸν χείμαρρο μέσα στὰ ὅρια ποὺ τοῦ ἀνήκουν.» (περ. Ἀκτῖνες, Ἰούλ.-Σεπτ. 1982, 199)

Τὸ ἴδιο τονίζεται καὶ στὸ ἑξῆς ἀπόσπασμα:

«- Δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ Θεὸ δοσμένη καὶ ἡ σεξουαλικὴ ὁρμὴ στὸν ἄνθρωπο; Θὰ πῆ κάποιος.

– Καμμιὰ ἀντίρρησι. Καὶ οἱ πιὸ εὐεργετικὲς ὅμως δυνάμεις (λ.χ. τὸ ρεῦμα, ἡ πυρηνικὴ ἐνέργεια κ.τ.λ.) ὅταν ξεφύγουν ἀπὸ τὰ καθωρισμένα ὅριά τους εἶναι ἐπικίνδυνες καὶ γίνονται καταστρεπτικές. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ὁρμὴ αὐτή. Ἂν διατηρηθῆ στὴν κοίτη της, ἐκπληρώνει τὸν προορισμό της. Ἂν ὅμως ἐκτραπῆ, τότε δημιουργεῖ πληγὲς καὶ προβλήματα, ὅπως ἀκριβῶς τὰ ζοῦμε. Ἡ φυσική της διέξοδος εἶναι ἡ νόμιμη τεκνογονία μέσα στὸν εὐλογημένο ἀπὸ τὸ Δημιουργὸ γάμο. Φράζοντας, μὲ τὰ διάφορα σατανικὰ μέσα, τὴ διέξοδο αὐτὴ ἐκτρέπεται ἡ ὁρμὴ σὲ ἄλλα ‘’κανάλια”, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ ‘’παρὰ-νόμον” καὶ φθάνοντας μέχρι τὰ ‘’παρὰ-φύσιν”.» (περ. Σταυρός, Μάρ. ’83, 47).

Ὁ Walter Trobisch, μὲ ὡραῖα παραδείγματα, καθορίζει τὰ πλαίσια ἔξω ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ χρῆσι τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου:

Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ γενετήσια δύναμι τοῦ ἀνθρώπου δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸ Θεό. Εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα δῶρα του, πού σοῦ ἔδωσε γιὰ τὴ νειότη σου. Ἀλλὰ ἡ ὕπαρξι ἑνὸς ἐνστίκτου δὲν δικαιολογεῖ καὶ τὴν ἀλόγιστη ἱκανοποίησί του. Ἡ παρουσία μιᾶς δυνάμεως δὲν σημαίνει πὼς πρέπει ν’ ἀφεθῆ νὰ μᾶς διευθύνη στὰ τυφλὰ καὶ χωρὶς χαλινό... Λές: ‘’ὅ,τι ὑπάρχει, πρέπει νά ’χη καὶ χρῆσι”. Σωστά, μὰ στὴν ὥρα καὶ στὸν τόπο του. Ἕνας φίλος σου, ἂς ποῦμε, γίνεται ἀστυνομικὸς κι ἀποκτᾶ, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, περίστροφο. Ἀπ’ αὐτὴ τὴ

στιγμὴ ἀναπτύσσει τὴν παρακάτω θεωρία: ‘’Μοῦ ἔδωσαν αὐτὸ τὸ περίστροφο, δὲν τὸ πῆρα μόνος μου. Κι ἀφοῦ μοῦ τὸ ἔδωσαν, πρέπει νὰ τὸ χρησιμοποιῶ. Πρέπει λοιπὸν νὰ πυροβολήσω, ἄσχετα πάνω σὲ ποιον”.

Ὄχι, δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα! Τοῦ δόθηκε βέβαια τὸ περίστροφο, εἶναι ὅμως ὑπεύθυνος γιὰ τὴ χρῆσι του.

Ἀκριβῶς ἔτσι συμβαίνει καὶ μὲ τὴ γενετήσια δύναμί σου·... στὸ σωστὸ τόπο καὶ χρόνο, κάτω ἀπὸ ἐντελῶς ὡρισμένες συνθῆκες. Ἔτσι τὰ καθώρισε ὁ Θεός.» (Ἀγάπησα ἕνα κορίτσι, ἐκδ. Ἔλαφος, Ἀθήνα 1980, 10)

Καὶ μία ἄλλη ὡραία παρομοίωσί του:

«Ἂν κάποιος θελήση νὰ παρατηρήση τὸν ἑαυτὸ του τὴν ὥρα ποὺ τὸν παίρνει ὁ ὕπνος, δὲν τὸν παίρνει τελικὰ ὁ ὕπνος. Ἂν ἀποκοιμηθῆ ὅμως, τότε δὲν ἔχει παρακολουθήσει τὸν ἑαυτό του. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν γενετήσια πράξι σὰν τέστ ἀγάπης. Ἢ τὴν χρησιμοποιεῖ κανεὶς σὰν τέστ, ὁπότε δὲν ἀγαπάει. Ἢ ἀγαπάει, ὁπότε δὲν τὴν χρησιμοποιεῖ σὰν τέστ. Στὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης οἱ ἀγαπημένοι, πρέπει ν’ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὸ σεξουαλικὸ γεγονὸς τὸ χαρακτήρα τοῦ τέστ καὶ νὰ περιμένουν τόσο γιὰ τὴ σωματικὴ ἔκφρασι, μέχρι νὰ μπορέσουν νὰ τὴν ἐντάξουν στὴ δυναμική τοῦ γάμου.» (Walter Trobisch, Ν’ ἀποφασίσουμε τὸν γάμο;, ἐκδ. Ἔλαφος, Ἀθήνα 1980, 117)

Παρόμοια τονίζει καὶ ὁ Μητροπολίτης Φλωρίνης Αὐγουστῖνος:

«Ὑπάρχει ἡ ἐπιθυμία τοῦ γάμου. Ἀλλὰ πῶς πρέπει νὰ ἐκπληρωθῆ ἡ ἐπιθυμία αὐτή; Ἡ ἐπιθυμία τοῦ γάμου πρέπει νὰ ἐκπληρώνεται σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη ἐπιθυμία ἢ ἀνάγκη. Πεινάει ὁ ἄνθρωπος. Ἐπειδὴ πεινάει, πρέπει νὰ κλέψη γιὰ νὰ φάη; Ὄχι. Πρέπει νὰ δουλέψη, γιὰ νὰ φάη τὸ ψωμί του μὲ τὸν ἱδρώτα τοῦ προσώπου του. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ὅπως λοιπὸν τὴν ἐπιθυμία τῆς τροφῆς ὁ ἄνθρωπος ἐκπληρώνει μὲ τὴν ἐργασία του, ἔτσι καὶ τὴν ἐπιθυμία τοῦ γάμου πρέπει νὰ ἐκπληρώνη σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τὸ θέλημα δὲ τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ γάμος, ὁ γάμος ὁ νόμιμος καὶ κανονικός.» (Κοινωνικαὶ πληγαί, ἐκδ. Ὁ Σταυρός, Ἀθῆναι 1985, 166)

Καὶ ὁ Dr. John White, μ’ ἕνα ὡραῖο παράδειγμα:

«Οἱ σεξουαλικὲς ἐπιθυμίες μου ἔχουν δοθῆ ἀπὸ τὸ Θεό. Δὲν πρέπει νὰ τὶς ντρέπομαι, νὰ τὶς φοβᾶμαι, ἢ νὰ νοιώθω ἐνοχές. Ἀλλὰ ὑπάρχουν φορὲς ποὺ πρέπει νὰ τὶς πῶ, καθὼς λέω στὸ σκυλί μου, ‘’Κάτσε κάτω τώρα! Ἄλλοτε ναί, ἀλλὰ ὄχι τώρα!”. Σὰν τὸ σκυλί μου μπορεῖ νὰ μὴ θέλουν νὰ ὑποταχθοῦν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐκπαιδευθοῦν καὶ πρέπει ἐγὼ νὰ εἶμαι τὸ ἀφεντικό.

Βλέπεις δὲν ἀρνοῦμαι τὸ σκυλί μου, ἀλλὰ τὸ καταστέλλω ὅταν τοῦ λέω ‘’Κάτσε κάτω!” Δὲν τὸ ντρέπομαι ὅταν ἔρχωνται οἱ ἐπισκέπτες. Ἐὰν ἔνοιωθα τύψεις ἢ ἐνοχὴ ἢ ντροπή, θὰ ἔκρυβα τὸ σκυλί μου στὸ ὑπόγειο καὶ θὰ ἔνοιωθα προβληματισμὸ γιὰ τὸ γαύγισμα ποὺ θὰ ἄκουγαν. Τὸ ἀντίθετο, εἶμαι ὑπερήφανος γιὰ τὸ σκυλί μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ μάθω νὰ πάρη τὴ θέσι του. Ἂν δὲν τὸ ἔκανα, θὰ ἦταν τὸ ἴδιο δυστυχισμένο, καθὼς καὶ ἐγὼ καὶ οἱ φιλοξενούμενοί μου. Θὰ ἔχανα φίλους. Δὲν θὰ τοὺς ἄρεσε νὰ πηδήξη αὐτὸ πάνω τους, νὰ τοὺς γρατζουνίση, καὶ νὰ τοὺς γλύψη. Ἐπίσης τὸ σκυλάκι μου θὰ προβληματιζόταν καὶ θὰ τραυματιζόταν μὲ μία ἀπόρριψι ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ καταλάβη.

Οἱ σεξουαλικὲς παρορμήσεις (ὅπως τὰ ἐκπαιδευμένα κυνηγόσκυλα) πρέπει νὰ πειθαρχηθοῦν καὶ νὰ ἀναχαιτισθοῦν καὶ νὰ γυμνασθοῦν γιὰ τὴ σωστὴ θέσι τους στὴ ζωή μας, ἂν πρόκειται νὰ ἔχουμε μία ὑγιῆ ἀνάπτυξι καὶ νὰ μὴ γίνουμε σεξουαλικοὶ τεμπέληδες.» (Ἡ Βεβήλωση τοῦ Ἔρωτα, ἐκδ. Ἀνώγειο, Ἀθήνα χ.χ., 84)

Ἡ διαφορὰ τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου στὰ ζῶα καὶ στὸν ἄνθρωπο τονίζεται στὸ παρακάτω ἀπόσπασμα:

«Τὸ ἔνστικτο στὸν ἄνθρωπο δὲν εἶναι μόνο κίνησι ποὺ ἐνεργεῖ νομοτελῶς καὶ χωρὶς ἐλευθερία, δὲν εἶναι μόνο ἀντανακλαστικὸ τόξο ὅπως στὰ ζῶα. Ἡ ἄρνησι τῶν σχέσεων αὐτῶν τῶν ἐνστίκτων μὲ τὶς ἀνώτερες λειτουργίες τοῦ ἀνθρώπου, οἱ ὁποῖες τὸν ἐμφανίζουν ὡς ἕνα λογικὸ ὄν, σημαίνει ἄρνησι τῆς πραγματικότητας (Etienne de Greeff). Θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὸ νὰ μὴ θέλουμε νὰ δοῦμε ἄλλο ἀπὸ πέτρες καὶ σίδηρο σ’ ἕνα ὡραῖο οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖο ἔχουμε μπροστά μας.» (περ. Ἀκτῖνες, Ἀπρ. 1946, 133)

Καὶ σ’ αὐτό:

«Αὐτὴ εἶναι ἡ φυσικὴ ζωή; Ἡ ἀσυδοσία, τὸ ἀνεύθυνο, ἡ ψευτιὰ καὶ ἡ βαναυσότητα; Καὶ δὲν εἶναι φυσικὴ ἡ κυριαρχία, πού σοῦ ἐπιτρέπει νὰ στηρίξης τὸ βλέμμα καὶ τὰ βήματά σου πρὸς τὰ ἐμπρός;

Δοκιμάστε νὰ ὁδηγήσετε ἕνα αὐτοκίνητο ἀντίστροφα στὸν κανονικὸ δρόμο ἢ νὰ πάρετε κάτι χωρὶς νὰ πληρώσετε μόνο καὶ μόνο γιατί ‘’ἔτσι σᾶς ἦρθε…”.

Σὲ κάποιο φὶλμ ἡ ἡρωίδα, ἀφοῦ ἔζησε τὴ ζωή της, ρωτᾶ κάποια στιγμή: ‘’Τί εἶναι αὐτὴ ἡ συνείδησι;” Γιατί τὸ σὲξ εἶναι ἕνα ἀνθρώπινο θέμα βέβαια, στὸ ὁποῖο ‘’περικλείεται” καὶ ἡ συνείδησι.

Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ παρανομία καὶ ἡ ἠθικὴ ἀσυδοσία στὸ πεδίο τοῦ σέξ, εἶναι ‘’φυσική”, καὶ ἄρα εἶναι σωστὸ σὲ νέους καὶ νέες νὰ ἐπιδίδωνται σ’ αὐτὴν ἀνεύθυνα καὶ ἀδιάκριτα, γιατί τάχα ἔτσι κάνουν οἱ πολλοί, παραβλέπει καὶ ἀνατρέπει πολλοὺς σημαντικοὺς παράγοντες.

Πρῶτα – πρῶτα τὸ ‘’φυσικὸ” γιὰ τοῦ ἀνθρώπου τὴ φύσι δὲν εἶναι τὸ ἔνστικτο μεμονωμένο, ὅπως στὰ ζῶα. Στὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τὸ ‘’φυσικὸ” περιλαμβάνει ψυχικοὺς συντελεστές, τὴν ἀμοιβαιότητα, τὴν ἀγάπη, τὴν εὐθύνη.

Ἂς προσθέσω ἐδῶ πόσο ἡ σημερινὴ ἰατρικὴ ἐπιστήμη δέχεται τὴν ἀμοιβαία ἐπίδρασι ψυχῆς καὶ σώματος, τὴν ψυχοσωματικὴ ἑνότητα. Ὁ καθηγητὴς Μαρῖνος Γερουλάνος, ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους Ἕλληνες γιατρούς, στὴν ὁμιλία του ὡς πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας εἶχε γιὰ θέμα ‘’ψυχικὲς ἐπιδράσεις καὶ ὀργανικὲς νόσοι”. Καὶ στὴν ἐργασία ποὺ ἔγραψε στὴν ἐποχὴ τῆς πλήρους ὡριμότητάς του [Αἱ ψυχικαὶ ἐπιδράσεις ὡς νοσογόνος παράγων, Ἀθῆναι 1948, σ. ς’] λέει: ‘’Εὔχομαι νὰ συντελέση γιὰ νὰ καταστῆ καὶ σ’ ἐμᾶς γενικότερα συνειδητὴ ἡ ἀντίληψι ὅτι ἡ νόσος ἀποτελεῖ πάντοτε ἐνιαία ἔκρυθμη κατάστασι ποὺ ἀφορᾶ ἐξίσου στὸ σωματικὸ ὅπως καὶ στὸν ψυχικὸ παράγοντα”.

Σὲ ὅμοια συμπεράσματα εἶχε καταλήξει ἡ κίνησι τῆς ‘’Ἰατρικῆς τῆς προσωπικότητας” τοῦ Paul Tournier, γιὰ νὰ πῆ στὸ τέλος πὼς ἡ ψυχὴ διευθύνει τὴν πορεία τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ (c’est l’βme qui dirige…).

Ἕνας σημαντικὸς στύλος τῆς προσωπικότητάς μας εἶναι ὁ αὐτοέλεγχος, στὸ νὰ κανονίζουμε τὸ χρόνο μας, τὰ χρήματά μας, τὴ συμπεριφορά μας στοὺς φίλους καὶ φυσικὰ καὶ τὴ συμπεριφορὰ στὸ σέξ. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀφίνη ἐλεύθερα τὰ

καπρίτσια του καὶ νὰ κάνη ὅ,τι τοῦ ἀρέσει.

Καὶ ἐδῶ ἂς ἔχουμε ὑπ’ ὄψι, πὼς στὸ θέμα αὐτὸ ὑπάρχει καὶ ἀρκετὸς βαθμὸς ἐπιδείξεως ποὺ κάνει αὐτοὺς ‘’τοὺς ἐπιδειξίες” νὰ ὑπερβάλλουν κατὰ πολὺ τὶς σεξουαλικὲς ἐμπειρίες τους, καὶ νὰ τὶς φαντάζωνται. Στὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ Time δημοσιεύθηκε μία ἔρευνα μεταξὺ ἀγοριῶν ποὺ ἀτακτοῦσαν καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὸ σὲξ ‘’μὲ καμάρι” καὶ ἀποδείχθηκε ὅτι εἶχαν ἐξαιρετικὴ ἄγνοια γιὰ τὸ θέμα καὶ παρὰ τὰ ὅσα ἔλεγαν, ἦταν ὅλοι τους τελείως ἀνίδεοι (πράγμα ποὺ θὰ τὸ ἀρνοῦνταν ἂν τοὺς ρωτοῦσαν φανερά, χωρὶς ἀμφιβολία).» (περ. Ἀκτῖνες, Ἰούλ.-Σεπτ. 1982, 197)

Ὁ Jung ἐπίσης «ἀρνεῖται νὰ δεχθῆ ὡς κυρίαρχο τὸ σεξουαλικὸ ἔνστικτο στὴ ζωή. Τὸ ἔνστικτο ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς μία πρώτη ὕλη, μὰ θὰ ἦταν τόσο ἀστεῖο νὰ κατατάξη κανεὶς τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ στὴ σεξουαλικὴ τάξι ‘’ὅσο καὶ τὸ νὰ κατατάξη τὴ μητρόπολι τῆς Κολωνίας στὴν ὀρυκτολογία ἐπειδὴ εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ πέτρα” (ἡ φράσι εἶναι τοῦ Jung).» (περ. Ἀκτῖνες, Αὔγ.-Σεπτ. 1946, 297)

Ἐὰν ἀντιστρέψουμε τὴ θέσι ψυχῆς καὶ σώματος ἐπακολουθεῖ δυσαρμονία:

«Ἐὰν ἡ τάξι τῆς ἱεραρχήσεως διαταραχθῆ, παύει πλέον νὰ ὑπάρχη ἁρμονία. Ὁ De Rougemont δίνει γι’ αὐτὸ μία ὡραία εἰκόνα: τὴ διόπτρα ποὺ θὰ δοκιμάζαμε ν’ ἀντιστρέψουμε τοὺς διαφόρους φακούς της.» (Paul Tournier, περ. Ἀκτῖνες, Νοέμ. 1974, 257)

Ὁ Manfred Moller τονίζει μὲ παραλληλισμοὺς ὅτι κάτι δὲν εἶναι φυσιολογικὸ ἐπειδὴ τὸ κάνουν ὅλοι:

«Σ’ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πάσχει ἀπὸ φυματίωσι δὲν λέμε: ‘’Γι’ αὐτὸ δὲν φταῖς ἐσύ·

σκόρπιζε, λοιπόν, τὴν ἀρρώστια σου ἐλεύθερα γύρω σου”... Ἂς πάρουμε τὸ ψέμμα. Ἐὰν προσπαθούσαμε νὰ ἐξακριβώσουμε πόσοι ἄνθρωποι ψεύδονται, θὰ βρίσκαμε ἕναν καταπληκτικὰ μεγάλο ἀριθμό. Ἐὰν τώρα ἀπ’ αὐτὸ βγάζαμε τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ψεῦδος εἶναι τὸ φυσιολογικὸ καὶ τὸ ὀρθό, ποῦ θὰ μᾶς ὁδηγοῦσε αὐτό; Ἢ ἂς ἐξετάσουμε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Θὰ διαπιστώσουμε πόσο σκληροὶ ἐγωϊστὲς εἴμαστε ὅλοι. Ἐντούτοις δὲν θὰ ποῦμε ἁπλά: Ἀφῆστε ἐλεύθερο τὸν ἐγωισμό σας. Γνωρίζουμε μᾶλλον ὅτι ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη εἶναι τὸ καθῆκον τῆς ζωῆς μας. Ἔτσι καὶ οἱ νεώτερες ἀντιλήψεις περὶ ἠθικῆς δὲν εἶναι ἀπόδειξι κατὰ τῆς ἀλήθειας καὶ κατὰ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἄνθρωποι: φῶς τοῦ κόσμου.

Αὐτὰ τὰ χρόνια ὅλο καὶ καθαρώτερα διαβλέπω γιατί ὁ Χριστὸς εἶπε: ‘’Σεῖς εἶστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου”. Ὁ κόσμος δὲν εἶναι τὸ φῶς, ἀλλὰ χρειάζεται τὸ φῶς, δηλαδὴ χρειάζεται μερικοὺς ἀνθρώπους σὰν σπινθῆρες, σὰν δεῖκτες, πρὸς τοὺς ὁποίους νὰ μποροῦμε νὰ προσανατολιζώμαστε. Ἐννοῶ ὅτι, ἐὰν ὑπῆρχαν μερικοὶ ἄνθρωποι, ποὺ νὰ τηροῦσαν σταθερὰ τὶς ρητὲς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, θὰ ἦταν σημεῖα προσανατολισμοῦ σ’ ἕναν κόσμο ποὺ ἔχει χάσει τὸν προσανατολισμό του. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀποστολή μας, γι’ αὐτὸ σὰν Χριστιανοὶ δὲν εἴμαστε ἐδῶ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτό μας, ἀλλὰ βρισκόμαστε μέσα στὸν κόσμο.» (περ. Ἀκτῖνες, Ἀπρ. 1972, 131)

Ὁ Κ. Σ. Λιούις, ἐπίσης, ἐπισημαίνει ὅτι ἀποτελεῖ ψευδαίσθησι τὸ γεγονὸς πὼς τὸ σῶμα μας εἶναι ἰδιοκτησία μας καὶ μποροῦμε νὰ τὸ διαθέτουμε ὅπως θέλουμε:

«Ἡ μοντέρνα πολεμικὴ ἐναντίον τῆς ἀγνότητος προέρχεται ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ νομίζουν ὅτι τὰ σώματά τους εἶναι ‘’ἰδιοκτησία” τους, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν μποροῦν νὰ διαθέσουν διόλου τὸν ὀργανισμό τους, ποὺ πάλλεται ἀπὸ τὴ

δημιουργικὴ δύναμι τοῦ κόσμου, μέσα στὸν ὁποῖο βρίσκονται κλεισμένοι χωρὶς τὴν συγκατάθεσί τους καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐκδιώκονται σύμφωνα μὲ τὴν ἀρέσκεια ἑνὸς Ἄλλου. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι σὰν ἕνα πρίγκηπα, ποὺ τὸν ἔβαλε ὁ πατέρας του, ἀπὸ ἀγάπη, ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς μεγάλης ἐπαρχίας, ποὺ τὴν κυβερνᾶ μὲ τὴν βοήθεια σοφῶν συμβούλων, καὶ ὁ ὁποῖος φαντάζεται ὅτι κατέχει πράγματι τὶς πόλεις, τὰ δάση, τοὺς καρπούς, ὅπως κατέχει τὰ παιχνίδια του.» (Τακτική τοῦ Διαβόλου, ἐκδ. Πουρναρᾶ, Θεσ/νίκη 1974, 105)

Ὁ Μιχ. Μηλῖγκος προσφέρει τὴν ἰατρικὴ ἄποψι:

«Ὁ γιατρὸς καὶ θεολόγος A. Niedermyer εἶχε γράψει, στὸ σύγγραμμά του ‘’Ποιμαντικὴ Ἰατρική”, τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ ἀπόφθεγμα: ‘’Οὔτε ἕνα στοιχεῖο ποὺ εἶναι καλὸ ἀπὸ ἠθικῆς ἐπόψεως, μπορεῖ νὰ εἶναι κακὸ ἀπὸ πλευρᾶς ὑγείας”. Τί μεγάλη ἀλήθεια! Αἰῶνες, τώρα περιμένουμε νὰ δοῦμε τὰ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα καὶ τὰ σωφρονιστικὰ καταστήματα ποὺ φιλοξενοῦν ‘’πάσχοντες” λόγω... θρησκευτικῆς βιώσεως. Ἀντίθετα, βλέπουμε κοινωνίες ὁλόκληρες νὰ νοσοῦν, νὰ γεμίζουν ἐγκληματικότητα, νὰ θερίζωνται ἀπὸ τὸ θάνατο, ἐξ αἰτίας μιᾶς συμπεριφορᾶς ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δηλώνουν καὶ βιώνουν... ‘’ἀδέσμευτοι”, ἀπὸ ἠθικοὺς φραγμοὺς καὶ ἰατρικοὺς περιορισμούς.» (Ἀκτῖνες, Δεκ. 1997, 30)

Τὸ ἴδιο κι ὁ Tihamer Toth:

«”Ἀρκετὰ συχνὰ τὰ ἔνστικτα ἀποδεικνύονται ἀπατηλά. Μετὰ τυφοειδῆ πυρετὸ ὁ εὑρισκόμενος ὑπὸ ἀνάρρωσι πάντοτε πεινᾶ, ὥστε κλαίει καὶ παρακαλεῖ νὰ τοῦ δοθῆ λίγη τροφή. Ἴσως ποτὲ ἄλλοτε τὸ ἔνστικτο τῆς διατροφῆς δὲν ἐκδηλώνεται μὲ τόση σφοδρότητα ὅσο τότε. Καὶ ὅμως τί συμβαίνει ἂν ἀπὸ οἶκτο ὑποχωρήσουν στὶς παρακλήσεις τοῦ ἀρρώστου καὶ τοῦ δώσουν ὅ,τι ζητᾶ; Τὸν ἐκθέτουν στὸ

σοβαρώτερο κίνδυνο. Ὁ ἀσθενὴς μὲ τὶς πληγὲς ποὺ μόλις ἐπουλώθηκαν δεχόμενος τροφὴ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὴν ὑποφέρη, οἱ πληγὲς ξανανοίγουν, ὅταν δὲ κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δύστυχους φτάση στὸ χειρουργικὸ τραπέζι, τότε μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀντιληφθῆ, ὅτι ἡ τόσο ποθητὴ τροφὴ τὸν θανάτωσε καὶ ὅτι τὰ ἐντόσθιά του εἶναι διάτρητα ὅπως τὸ κόσκινο.

Ποιὸς δὲν παρακινήθηκε ἀπὸ τὸ ἔνστικτό του νὰ πιῆ ποτήρι παγωμένου νεροῦ ἢ νὰ λουστῆ μὲ παγωμένο νερό, ὅταν κινδυνεύη νὰ σκάση ἀπὸ τὴ ζέστη; Ὁ κόσμος ὅλος ὅμως γνωρίζει, τί ἐπικίνδυνες συνέπειες μπορεῖ νὰ ἔχη ἡ ἀπερίσκεπτη αὐτὴ πρᾶξι καὶ γιὰ αὐτὸ ἀποφεύγει νὰ πιῆ.

Ὁ καθένας λοιπὸν βλέπει τὴ βασιμότητα τῆς δηλώσεώς μας, ὅτι τὸ ἔνστικτο εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπατηθῆ καὶ γι’ αὐτὸ πρέπει νὰ χαλιναγωγηθῆ.” (Liebermann, Aux …. De l’Universite et des Lycees, Βουδαπέστη 1912, σέλ. 11-12)» (Τὰ ἀγνὰ νιάτα, ἐκδ. Ἀστήρ, Ἀθῆναι 1991, 115)

Ἡ προσποίησι καὶ ἡ ὑποκρισία εἶναι πολὺ συχνὰ παροῦσες:

«Τὰ πρῶτα ραντεβού, λέει ὁ κοινωνιολόγος Ρόμπερτ Οὐίντς στὸ βιβλίο του ‘’Ἡ σύγχρονη οἰκογένεια”, εἶναι σὰν νὰ κοιτᾶς τὴ βιτρίνα ἑνὸς μαγαζιοῦ. Τὸ φλὲρτ εἶναι ἕνα παζάρεμα ἀνάμεσα σὲ δύο ἀνθρώπους ποὺ ὁ καθένας τους παρουσιάζει μία προσωπικότητα κομμένη καὶ ραμμένη γιὰ ἐκείνη τὴ στιγμή. Καὶ οἱ δύο τους φοροῦν ‘’μάσκες”.» (Τζούντιθ Μπάρναρντ καὶ Μάικλ Φαίην, στὸ: ‘’Ἐπιλογὲς ἀπὸ τὸ Reader’s Digest, Σεπτ. 1982, 57)

Καιρός, ὅμως, εἶναι, μετὰ τὰ παραπάνω χαρακτηριστικά τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου, νὰ δοῦμε ἂν ἡ ἀγνότητα ἀποτελεῖ κέρδος ἢ ζημιὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο:

«Μεγαλύτεροι, διεφθαρμένοι νέοι συνηθίζουν νὰ κουρδίζουν τοὺς ἀγνοὺς φίλους των:

‘’Δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ τὸ κάνης αὐτό... Ἔτσι, καϋμένε, δὲν ξέρεις τί θὰ πῆ ζωή! Ὅποιος δὲν τὰ κάνει αὐτά, εἶναι ἀκόμη παιδί. Δὲν ἔχει πείρα τῆς ζωῆς. Δὲν μπορεῖ νὰ κουβεντιάση κανεὶς μαζί σου. Μπέμπη!...

Λοιπὸν τί θὰ ἀπαντήσης στὰ κοροϊδευτικὰ αὐτὰ λόγια; Μπορεῖς νὰ τοῦ πῆς:

‘’Ὅσο γι’ αὐτὸ ἔχεις κάποιο δίκηο, ὅτι ἐκείνου ποὺ ζῆ μιὰ ζωὴ ἀγνή, τοῦ λείπει μιὰ πείρα Ἀντ’ αὐτοῦ ὅμως εἶμαι πλουσιώτατος σὲ μιὰ ἄλλη, πολὺ πολυτιμότερη, πείρα: γιατί εἶναι μιὰ βασιλικὴ χαρὰ νὰ κυριαρχῆς στὸν ἑαυτό σου! Ὅποιου δὲν ἀρρώστησε ποτέ, τοῦ λείπει κι αὐτοῦ κάποια πείρα? ἀλλὰ – δὲν εἶναι ἔτσι; – εὐχαρίστως κανεὶς παραιτεῖται ἀπὸ αὐτὴ τὴν πείρα προκειμένου νὰ μείνη πάντοτε ὑγιής. Ἐσὺ στερήθηκες τὴν ἀγνὴ ζωή, ἐγὼ τὴν ἀκάθαρτη. Ἐσὺ ἀπέκτησες μία καινούργια πείρα, ἐγὼ ἐπίσης. Μόνο ποὺ ἡ δική μου εἶναι πολὺ πιὸ ἄξια! Ἐγὼ μὲ τὴ δική μου πείρα ἔγινα περισσότερο ἄνθρωπος, ἐσὺ περισσότερο κτῆνος. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη διαφορά.”» (Tihamer Toth, Ὁ Χριστὸς καὶ οἱ νέοι, ἐκδ. Ἡ Δαμασκός, Ἀθήνα 1956, 67)

Ὄχι μόνο, λοιπόν, δὲν πρέπει νὰ αἰσθάνωνται μειονεκτικὰ οἱ ἀγνοὶ νέοι καὶ νέες, ἀλλά, ἀντιθέτως, πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι ἀκριβῶς ἡ ζωὴ τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ προσθέτει ἀντὶ τῆς ἡδονῆς, ἀηδία:

«Ὁ Νάνσεν, ὁ ἐξερευνητὴς τοῦ Βορείου Πόλου, διηγεῖται στὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὶς ἐξερευνήσεις, πώς, στὶς παγωμένες ἀρκτικὲς θάλασσες, οἱ σύντροφοί του κι αὐτὸς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ φωτισμὸ κεριὰ ποὺ ἔφτιαχναν οἱ ἴδιοι ἀπὸ λίπος φώκιας. Ὅ,τι περίσσευε ἀπὸ τὰ λαρδιὰ αὐτὰ τὰ ἔτρωγαν ὕστερα ἀπὸ πολλὴ ὄρεξι, γιὰ νὰ σιγάσουν τὴν πείνα τους. Σ’ ἐκεῖνες τὶς παγωμένες χῶρες, ποὺ κινδυνεύει κανεὶς νὰ παγώση ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα, τὰ εὕρισκαν ἐξαιρετικὰ νόστιμα.

Ὅταν λοιπὸν ξαναγύρισαν στὴν πατρίδα τους, ὕστερα ἀπὸ τόσων μηνῶν κακουχίες, κι ὅταν ξαναφάγαν τὰ περιποιημένα σπιτικὰ φαγητά, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν μὲ φυσιολογικὸ ρυθμό, ἀηδίαζαν στὴν ἀνάμνησι τῶν λαρδινῶν κεριῶν. Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἔφαγε πολιτισμένο φαγητὸ ὁ Νάνσεν, μόλις τὰ θυμήθηκε, φώναξε μὲ ἀηδία: ‘’Θεέ μου πὼς μποροῦσα νὰ καταπίνω ἐκεῖνα τὰ ἀπαίσια πράγματα!”

Τὸ ἴδιο αἴσθημα δοκίμασα τώρα κι ἐγὼ [μπορεῖ νὰ πῆ ὁ κάθε ἀγωνιζόμενος χριστιανός], ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀπολογισμὸ τῶν θλιβερῶν μου ἁμαρτημάτων, τώρα ποὺ ξαναστέκομαι στὰ πόδια μου, ὕστερα ἀπὸ τόσες πτώσεις, τώρα ποὺ σφιχταγκαλιάζω τὴ ζωὴ καὶ γλύτωσα ἀπὸ τὸ θάνατο ποὺ ἀπειλοῦσε τὴν ψυχή μου. Θεέ μου, πὼς εἶχα τυφλωθῆ ἔτσι, ὥστε νὰ ζῶ μέσα σ’ ἐξευτελιστικὲς ἁμαρτίες καὶ νὰ μ’ εὐχαριστοῦν; Ὤ! Τώρα καταλαβαίνω τὴ βασιλικὴ εὐτυχία τῆς ἀγνῆς ζωῆς!» (Tihamer Toth, Γιὰ μία ὄμορφη ζωή, ἐκδόσεις Κ.Κακουλίδη, Ἀθῆναι χ.χ., 168)

Γιὰ τὸ ἴδιο θέμα γράφει καὶ ὁ Ἑλβετὸς γιατρὸς Paul Tournier:

«Εἶναι ἕνας παγκόσμιος νόμος, ὅτι κυνηγώντας τὴν ἀπόλαυσι, οἱ ἄνθρωποι δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ τὴ χάνουν, ὅπως ἕνας κοιλιόδουλος ἐξοικειωμένος μὲ μία πολύπλοκη κουζίνα ἀδυνατεῖ νὰ ἐκτιμήση ἕνα καλὸ καὶ ἁπλὸ φαγητὸ μὲ φυσικὴ γεῦσι, καὶ καταντᾶ νὰ μὴ βρίσκη τρόπο νὰ εὐχαριστήση τὴν ἀκόρεστη λαιμαργία του. Ἔτσι ὁ νεαρὸς ὑπάλληλος, ποὺ ἀναζητᾶ μὲ ζῆλο τοὺς ἐπαίνους τοῦ διευθυντῆ του, στὸ τέλος γίνεται ἐνοχλητικός. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ ἐρωτευμένος, ποὺ δὲν σκέφτεται παρὰ μόνο τὴν ἀπόλαυσι, δὲν ἀργεῖ νὰ καταστρέψη τὴν εὐτυχία του. Τὸ ἀντίθετο, ἐκεῖνος ποὺ σκέφτεται νὰ εὐχαριστήση μόνο ἐκείνη ποὺ ἀγαπᾶ, διατηρεῖ τὴν εὐτυχία του μέσα σὲ μία φλόγα πάντα καινούργια.» (περ. Ἀκτῖνες, Δεκ. 1972, 370)

Ὁ Ὅσιος Ἐφραὶμ ὁ Σύρος τονίζει ὅτι ἡ ἱκανοποίησι τοῦ πάθους προσθέτει στὴν

ἀδηφαγία του:

«Ἐκεῖνος ποὺ διαπράττει τὴν ἁμαρτία ἔχει περισσότερο πόλεμο ἀπὸ κεῖνον ποὺ ἐγκρατεύεται. Διότι, ὅπως ἐκεῖνος ποὺ χύνει σ’ ἕναν τόπο βρωμιές, αὐξάνει τὴ δυσωδία, ἔτσι καὶ κεῖνος ποὺ δὲν ἐγκρατεύεται αὐξάνει τὸ πάθος.» (Ἔργα, τόμ. γ’, ἔκδ. Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, Θεσ/νίκη 1990, 225)

Ὁ π. Βασίλειος Μπακογιάννης ὑπογραμμίζει ὅτι ἀληθινὸς ἥρωας εἶναι ὁ ἁγνός:

«Τὸ νὰ ἁμαρτάνης, μοιχεύης λ.χ., εἶναι εὔκολο, ἰδιαίτερα σήμερα. Τὸ νὰ μὴ μοιχεύης εἶναι δύσκολο, ἰδιαίτερα σήμερα. Καὶ ποιὸς εἶναι ἥρωας; Ἐκεῖνος ποὺ κάνει τὰ εὔκολα ἢ τὰ δύσκολα; Ἐκεῖνος ποὺ ἀντιστέκεται στὴν ἁμαρτία ἢ αὐτὸς ποῦ παρασύρεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία; Ἐκεῖνος ποὺ νικᾶ τὸ πάθος ἢ ἐκεῖνος ποὺ νικιέται ἀπ’ αὐτό; Ἐκεῖνος δηλαδὴ ποὺ ἐφαρμόζει τὸ θεῖο νόμο ἢ Ἐκεῖνος ποὺ τὸν περιφρονεῖ; Ἀσφαλῶς ἥρωας εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἀντιστέκεται στὴν ἁμαρτία· ποὺ νικᾶ τὰ πάθη· τὴν ἡδονή. Ποὺ ἐφαρμόζει τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. ‘’Τὸ ὄχι εἶναι μία μικρὴ λέξι ἀλλὰ πόση δύναμι χρειάζεται γι’ αὐτήν!” (Ἀννίβας)» (Κάτι γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἔκδ. Ν. Παναγοπούλου, Ἀθήνα 1993, 37)

Ὁ π. Παΐσιος ἀπαντᾶ εὐστοχώτατα σ’ αὐτοὺς ποὺ κατηγοροῦν τὰ χριστιανικὰ «μή!» στὴν ἁμαρτία, ὡς ἀνελευθερία:

«Δὲν εἶναι ἐλευθερία ὅταν ποῦμε στοὺς ἀνθρώπους ὅτι ὅλα ἐπιτρέπονται. Αὐτὴ εἶναι σκλαβιά. Γιὰ νὰ προκόψη κανεὶς πρέπει νὰ δυσκολευθῆ. Νὰ ἕνα παράδειγμα:

Ἔχουμε ἕνα δεντράκι. Τὸ περιποιούμαστε, τοῦ βάζουμε πάσσαλο καὶ τὸ δένουμε μὲ σχοινί. Δὲν τὸ δένουμε ὅμως μὲ σύρμα, γιατί θὰ τοῦ κάνουμε κακό. Μὲ τοὺς τρόπους αὐτοὺς δὲν περιορίζουμε τὸ δέντρο; Καὶ ὅμως δὲν γίνεται ἀλλιῶς. Γιὰ κοιτάξτε καὶ τὸ παιδάκι. Τοῦ περιορίζουμε τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὴν ἀρχή. Μόλις συλλαμβάνεται εἶναι περιορισμένο τὸ κακόμοιρο στὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας· μένει ἐκεῖ ἐννιὰ μῆνες... μόλις ἀρχίζει νὰ μεγαλώνη τοῦ βάζουν κάγκελα κ.λ.π... Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ νὰ μεγαλώση. Φαίνονται ὅτι τοῦ στεροῦν τὴν ἐλευθερία, ἀλλὰ δίχως αὐτὰ τὰ προστατευτικὰ μέτρα τὸ παιδὶ θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.» (Διονυσίου Τάτση, Ἀθωνικὸν Ἡμερολόγιον, ἔκδ. Ὀρθοδόξου Τύπου, Ἀθῆναι 1988, 71)

Ἐπίσης ὁ π. Βασίλειος Μπακογιάννης:

«Ἀπελευθερώνομαι μὲν ἀπὸ τὰ πάθη, ἀλλὰ γίνομαι δοῦλος τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Γίνομαι συνεπῶς ξανὰ σκλάβος. Ἔστω! Ἀλλὰ καλύτερα σκλάβος στὸ καλό, παρὰ στὸ κακό. Καὶ τὸ πιὸ σημαντικό: Ἡ σκλαβιὰ στὰ πάθη φέρνει ἀπελπισία. Ἐνῶ ἡ σκλαβιὰ στὸ νόμου τοῦ Θεοῦ, φέρνει γαλήνη. Καὶ συνεπῶς καλύτερα ‘’σκλαβιὰ” στὸ νόμου τοῦ Θεοῦ, ποὺ φέρνει γαλήνη, παρὰ σκλαβιὰ στὰ πάθη, ποὺ φέρνει ἀπελπισία. Ἡ σκλαβιὰ ποὺ φέρνει ἀπελπισία, εἶναι πικρὴ σκλαβιά. Ἐνῶ ἡ σκλαβιὰ ποὺ φέρνει γαλήνη, εἶναι γλυκειὰ σκλαβιά! Συνεπῶς δὲν εἶναι πιὰ σκλαβιά! Εἶναι ἐλευθερία.» (Κάτι γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἔκδ. Ν. Παναγοπούλου, Ἀθήνα 1993, 37)

Καὶ ὁ Toth γιὰ τὸ ἴδιο θέμα:

«Δὲς αὐτὴ τὴν τριανταφυλλιά, ποὺ μεγάλωσε ἐλεύθερα στὴ νεότητά της (δηλ. ὁ κηπουρὸς τῆς ἄφησε ὅλους του βλαστούς της)· θὰ ἔχη αὐτὴ ποτὲ τὴ δύναμι νὰ φέρη ἄνθη; Ποτέ! Διότι οἱ πολυτιμότερες δυνάμεις τῆς νεότητάς της ἔχουν

κατασπαταληθῆ στ’ ἄγρια βλαστάρια. Παιδί μου, σὺ εἶσαι ὁ ὑπεύθυνος κηπουρὸς γιὰ τὴν τριανταφυλλιὰ τῆς ψυχῆς σου. Θὰ κατασπαταλήσης τὶς δυνάμεις σὲ ἄγρια κλαδιὰ ἢ θὰ τὶς δώσης συνετὰ γιὰ καρποὺς καὶ ἄνθη;» (Tihamer Toth, Τὰ ἀγνὰ νιάτα, ἔκδ. οἶκος Ἀστήρ, Ἀθῆναι 1991, 117)

Οὔτε εἶναι ἔλλειψι χαρᾶς ὁ ἠθικὸς νόμος:

«Εἶναι ἄρνησι τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς ὁ ἠθικὸς νόμος; Παραμερίζοντας γιὰ τὴν ὥρα κάθε ὑπερβατικὴ ἄποψι, δὲν μποροῦμε νὰ μὴ δοῦμε ὅτι τὶς περισσότερες φορὲς ὁ ἠθικὸς νόμος ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ μιὰ σοφὴ καθοδήγησι πῶς νὰ γευθῆ, ἀκριβῶς, κανεὶς τὴ χαρὰ αὐτή... χωρὶς νὰ στομαχιάση. Κι ἀπ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἄποψι, ἀγάπη κι ὄχι κακεντρέχεια γιὰ τὸν ἄνθρωπο, μαρτυρεῖ ὁ ἠθικὸς νόμος. Εἶναι ἡ συνταγὴ τοῦ μέτρου ποὺ ἔχει τὴ νοστιμάδα γιατί ἀποφεύγει τὸ μπούχτισμα, ποὺ ἔχει τὴ διάρκεια γιατί ἀποφεύγει τὴν ἀπληστία, ποὺ δίνει καθαρὴ χαρά, ὄχι ἕνα κόμπο χαρᾶς μέσα σὲ μίαν ὁλόκληρη θάλασσα ἀπὸ φαρμάκια καὶ πίκρες, ἀρρώστιες κι ἄλλες δραματικὲς συγκρούσεις, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σκάβουν τὰ συθέμελά του ἀνθρώπου. Μπορεῖ νὰ περιορίζη τὸν ἑαυτὸ του ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἠθικοῦ νόμου, νὰ τοῦ στερῆ κάποτε τὴν ''ἐγκόσμια χαρά", δηλαδὴ κάποια ἡδονή, καὶ μπορεῖ ὁ περιορισμὸς νὰ τὸν πονάη. Σύμφωνοι. Ἀλλὰ ὁ περιορισμὸς αὐτός, κι ὁ πόνος ποὺ φέρνει, δὲν ἔχουν αἰτία τὸν ἠθικὸ νόμο. Ἄλλη εἶναι ἡ αἰτία κι ὁ ἠθικὸς νόμος εἶναι, ἴσα-ἴσα, τὸ φάρμακό της. Αἰτία εἶναι τὸ ὅτι ὁ κόσμος αὐτὸς δὲν εἶναι φτιαγμένος ἔτσι ποὺ νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ δίνη στὸν ἑαυτὸ του ὅ,τι τοῦ κατέβη. Τὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν σέβεται κανένα ἠθικὸ νόμο, πολλὲς φορὲς ἀνάγκη ἀκατανίκητη, ἡ πραγματικότητα, τὸν ἐμποδίζει, κι ἄλλοτε πάλι νόμοι ποὺ μοιάζουν μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους τὸν τιμωροῦν σκληρὰ κάθε φορὰ ποὺ θὰ ξεπεράση κάποιο βαλμένο ὅριο. Νὰ τὰ βάλη κανεὶς μ' αὐτὲς τὶς πραγματικότητες τῆς ἀνάγκης, αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ νὰ τσακισθῆ πάνω στοὺς βράχους της. Ἐνῶ μὲ σιγουριὰ πορεύεται ἀνάμεσά τους ἂν ἀφήση τὸν ἠθικὸ νόμο νὰ τὸν ὁδηγήση. Ἔτσι στὸ τέλος κι ἀπὸ τὴν ἄποψι ἀκόμα τῆς ἐγκόσμιας χαρᾶς, ἂν κάνουν ἕνα εἶδος ἰσολογισμοῦ ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἠθικοῦ νόμου κι ὁ ἀρνητής του, ὁ δεύτερος θὰ εἶναι ὁ χαμένος. Μπορεῖ, ἴσως, νὰ ἔχη περισσότερα στὸ ''ἐνεργητικό" του. Ἄλλα θὰ τοῦ τὰ τινάζη στὸν ἀέρα ἕνα παθητικὸ βαρυφορτωμένο ἀπὸ κάθε λογῆς δυστυχίες.» (περ. Ἀκτῖνες, Ὀκτ. 1948, 467)

Ὁ Ἀλέξανδρος Τσιριντάνης ἀπαντᾶ σ' ἐκείνους ποὺ θεωροῦν φυσιολογικὸ τὸν ἐλεύθερο ἔρωτα:

«Ἡ σχολὴ τοῦ ἐλεύθερου ἔρωτα, προβάλλει στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ἐρώτημα: Γιατί αὐτοὶ οἱ ἠθικοὶ κανόνες καὶ οἱ περιορισμοί, στὴν ἐκδήλωσι μιᾶς τόσο φυσιολογικῆς λειτουργίας στὸν ἄνθρωπο, ὅπως εἶναι ἡ γενετήσια λειτουργία;

Διότι... διότι αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ζήτημα! Πότε εἶναι φυσιολογικὴ ἡ λειτουργία

αὐτή; Καὶ εἶναι, ἄραγε, ὁ ‘’ἐλεύθερος ἔρωτας” κάτι τὸ φυσιολογικὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο;

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ζήτημα! Καί, λίγο νὰ σκεφθῆς ψύχραιμα κι ἀπροκάλυπτα, θὰ δῆς, πὼς τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο ἁπλό, ὅπως τὸ φαντάζεται ἡ θεωρία τοῦ ‘’ἐλεύθερου ἔρωτα”. Τὸ γενετήσιο ἔνστικτο εἶναι ἔνστικτο δημιουργικό. Σκοπὸ του ἔχει στὸν ἄνθρωπο, ὅπως καὶ στὸ ζῶο, τὴ δημιουργία ἀπογόνων. Τὸ γενετήσιο ἔνστικτο εἶναι ἀκριβῶς ‘’γενετήσιο”. Ὅταν λοιπὸν ἔλθης τώρα καί, μὲ τρόπο τεχνητό, κόψης ἀπὸ τὴ λειτουργία τοῦ ἐνστίκτου αὐτοῦ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἡ οὐσία του, δηλαδὴ τὴ δημιουργία, γιὰ νὰ κρατήσης μόνο τὸ ἡδονιστικὸ στοιχεῖο, τότε κάνεις κάτι, πού, ὅπως τὸ θέλεις, δὲν εἶναι σύμφωνο μὲ τὴ φύσι τοῦ ἐνστίκτου αὐτοῦ, τὸ σκοπό του, τὸν προορισμό του. Αὐτὴ ἡ διάσπασι ἀναπαραγωγικῆς δημιουργίας καὶ ἡδονῆς, γιὰ νὰ κρατήσουμε τὴ δεύτερη καὶ ν’ ἀποκλείσουμε τὴν πρώτη, εἶναι κάτι ποὺ δὲν τὸ κάνει ἡ φύσι. Εἶναι ξένο γι’ αὐτήν. Εἶναι κάτι τὸ ἀντιφυσιολογικό, τὸ τεχνητό, τὸ ψεύτικο.

Ὑπάρχει κι ἄλλο ἕνα ἔνστικτο, ποὺ ἡ ἱκανοποίησί του συνδέεται μὲ ἡδονή. Εἶναι τὸ ἔνστικτο τῆς πείνας. Ἡ πείνα, σκοπὸ ἔχει ἕναν: Τὴ διατροφή, τὴ συντήρησι τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἡδονὴ ἡ γευστικὴ ἔχει συνδεθῆ μὲ τὸν σκοπὸ αὐτό· δὲν εἶναι φυσιολογικὸ νὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ ἡδονὴ μὲ ἀποκλεισμὸ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ σκοποῦ. Τέτοιο τεχνητὸ χωρισμὸ τῆς ἡδονῆς ἀπὸ τὸν σκοπὸ τοῦ ἐνστίκτου, τὴ θρέψι, ἔκαναν στὴν ἐποχὴ τῆς ρωμαϊκῆς καταπτώσεως, στὰ συμπόσια τοῦ Νέρωνος, ὅπου οἱ ἀποκτηνωμένοι φαγάδες ἔτρωγαν, μονάχα γιὰ τὴν γευστικὴ ἀπόλαυσι, καὶ κατόπιν προκαλοῦσαν τεχνητὰ ἐμετό, γιὰ νὰ ξαναφᾶνε πάλι καὶ ἔτσι συνεχιζόταν μία τακτική, ποὺ προκαλεῖ τόσο τὴ βδελυγμία, ὥστε πρέπει νὰ ζητήσω συγγνώμη ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες μου ποὺ τοὺς τὴ θυμίζω. Ὅμως δὲν εἶναι καμμιὰ οὐσιώδης διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν τακτικὴ αὐτὴ καὶ τὸν τεχνητὸ χωρισμὸ τῆς γενετήσιας ἀπολαύσεως ἀπὸ τὸ σκοπό της, τὴ δημιουργία. Καὶ στὴ γευστικὴ καὶ στὴ σεξουαλικὴ ἀπόλαυση, ἡ ἱκανοποίησι τοῦ ἐνστίκτου, μὲ τρόπο ποὺ νὰ εἶναι ξένος πρὸς τὸ σκοπό του, μὲ τὸν τεχνητὸ χωρισμὸ τῆς ἡδονῆς ἀπὸ τὸ σκοπὸ τῆς λειτουργίας ποὺ τὴ φέρνει, εἶναι κάτι τὸ ἀντιφυσιολογικό, τὸ τεχνητό, τὸ ψεύτικο. Κι ἐπειδή, στὴν γενετήσια λειτουργία, ὁ ψεύτικος χαρακτήρας ἐκδηλώνεται σὲ μία κεντρικότατη ἔκφανσι τῆς ὅλης λειτουργίας τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ, δὲν εἶναι περίεργο, πῶς μία τέτοια διάσπασι φέρνει σὲ ἐκφυλιστικὰ ἀποτελέσματα, ποὺ τὰ ὑφίσταται ὁ ἄνθρωπος καὶ σὰν σωματικὸς καὶ σὰν πνευματικὸς ὀργανισμὸς καὶ σὰν ἄτομο καὶ σὰν κοινωνία» (Ἀ. Τσιριντάνης, περ. Ἀκτῖνες, Ἀπρ. 1946, 118). Ἐδῶ θὰ πρέπει, βέβαια, νὰ σημειώσουμε ὅτι, ἀκόμα καὶ ἂν στὶς προγαμιαῖες σχέσεις

ἐπιτευχθῆ καρπός, δὲν παύουν νὰ παραμένουν στὴν περιοχὴ τῆς ἁμαρτίας, ἐφόσον στὴ φυσιολογικὴ πλέον λειτουργία τοῦ ἐνστίκτου δὲν προστεθῆ καὶ ἡ τέλεσι τοῦ Μυστηρίου τοῦ (θρησκευτικοῦ) γάμου. Μόνο μετὰ τὴν τέλεσι τοῦ Μυστηρίου ἀνήκει ὁ ἄνδρας στὴ γυναίκα καὶ αὐτὴ σ' ἐκεῖνον. Ὁτιδήποτε ἔχει προηγηθῆ (συνεύρεσι δηλ. ἔστω καὶ χωρὶς ἀποφυγὴ τεκνογονίας) πρέπει νὰ ἐξομολογῆται ὡς πορνεία ἢ μοιχεία, ἀναλόγως.

Ὁ Thomas Merton τονίζει πὼς ἡ ζωὴ τῆς ἀγνότητος προσπορίζει μεγαλύτερη εὐτυχία:

«Ἀνόητοι ποὺ εἴμαστε! Κάναμε στὴν πραγματικότητα αὐτὸ ποὺ θέλαμε νὰ κάνουμε. Ὁ Θεὸς μᾶς ἐπέτρεψε τὴν ἡδονή, γιατί κι ἡ ἡδονὴ ἐπίσης εἶναι τὸ θέλημά Του. Ἐμεῖς ὅμως ἀφήσαμε νὰ παραπέση ἡ εὐτυχία ποὺ ἤθελε νὰ μᾶς χαρίση ταυτόχρονα μὲ τὴν ἡδονή, ἢ ἴσως ἡ πιὸ βαθειὰ εὐτυχία ποὺ μᾶς προόριζε χωρὶς τὴν ἡδονή, καὶ πέρα καὶ πάνω ἀπὸ τὴν ἡδονή!

Φάγαμε τὴ φλούδα καὶ ρίξαμε τὶς φέτες τοῦ πορτοκαλιοῦ. Κρατήσαμε τὸ χαρτὶ τοῦ περιτυλίγματος κι ἀπορρίψαμε τὴ θήκη, τὸ δακτυλίδι καὶ τὸ διαμάντι.

Καὶ τώρα, ποὺ ἡ ἡδονή, ἡ ὁποία θὰ πρέπη νὰ ἔχη ἕνα τέλος, τελείωσε, δὲν ἔχουμε τὴν εὐτυχία τοῦ παντοτινοῦ πλουτισμοῦ. Ἂν εἴχαμε πάρει (ἢ ἀφήσει) τὴν ἡδονή, ὅπως τὸ 'θελε ὁ Θεός, γιὰ τὴν εὐτυχία μας, θὰ κρατούσαμε ἀκόμα καὶ τώρα τὴν ἡδονὴ μέσα στὴν εὐτυχία μας, θὰ ἔμενε γιὰ πάντα μαζί μας καὶ θὰ μᾶς ἀκολουθοῦσε παντοῦ μέσα στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο ἕνας ἄνθρωπος μὲ καθαρὸ μυαλὸ νὰ θλίβεται γιὰ μία πράξι, ποὺ ἐκτελεῖ συνειδητά, σὲ συμφωνία μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.» (περ. Ἀκτῖνες, Ὀκτ. 1974, 233)

Πάνω στὸ ἴδιο θέμα ἐπισημαίνει ὁ Ralph Emerson:

«Τὸ νερὸ ποὺ κόβουμε μὲ τὸ χέρι μας ξαναενώνεται ἀμέσως. Μόλις κάνουμε ν’ ἀποχωρίσουμε τὰ εὐχάριστα πράγματα, τὰ ἐπωφελῆ πράγματα, τὰ πράγματα ποὺ φέρνουν δύναμι, ἀπ’ τὸ ὅλο, πάει κι ἡ εὐχαρίστησι, πάει καὶ τ’ ὄφελος, πάει κι ἡ δύναμι. Δὲν μποροῦμε νὰ διχοτομήσουμε κάτι καὶ νὰ πάρουμε μονάχα τὸ αἰσθησιακὰ καλό, ὅπως καὶ δὲν μποροῦμε νὰ πάρουμε κάτι ποὺ νὰ ἔχη περιεχόμενο χωρὶς ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια» (Δοκίμια, τόμ. β’, ἔκδ. Gutenberg, Ἀθήνα 1994, 217)

Ὡς πρὸς τὴ χριστιανικὴ χαρὰ σὲ σχέσι μὲ τὸ θέμα τῆς ἀγνότητος γράφει σ’ ἕνα νέο καὶ ὁ Walter Trobisch:

«Δὲν θέλω νὰ σοῦ στερήσω μία χαρά, ἀλλὰ νὰ σὲ προφυλάξω, ὥστε νὰ μὴ στερήσης μόνος σου τὸν ἑαυτό σου ἀπὸ μία ἀπ’ τὶς μεγαλύτερες χαρὲς τῆς ζωῆς σου. Ὅποιος μαδᾶ τ’ ἄνθη τῆς μηλιᾶς, δὲν γεύεται ποτὲ του μῆλα. Κι ὅταν σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ μαδᾶς τώρα τ’ ἄνθη, δὲν θέλω νὰ σοῦ πάρω τίποτα, μὰ νὰ σοῦ δώσω. Στὴν ἀφρικανικὴ παροιμία σου [‘’Πρέπει ν’ ἀκονήση κανεὶς τὸ κοντάρι, προτοῦ βγῆ γιὰ κυνήγι” (σ. 14)] ἀπαντῶ μὲ μία ἄλλη: ‘’Ὅποιος βιάζεται σκοντάφτει”.» (Ἀγάπησα ἕνα κορίτσι, ἐκδ. Ἔλαφος, Ἀθήνα 1980, 17)

Ἐπίσης:

«Ἡ ἀγάπη χτυπάει συχνὰ λιγότερο σὲ μιὰ πόρτα ποὺ εἶναι ὀλάνοικτη.» (Charles Hugo Doyle, Λέμε νὰ παντρευτοῦμε, ἐκδ. Τῆνος, Ἀθήνα χ.χ., 57)

Ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Jean Guitton ἐπισημαίνει στὸ Le Figaro (5 Μρ ’74) ὅτι ἡ σεξουαλικὴ διαπαιδαγώγησι δὲν εἶναι ἀπαραίτητη:

«Εὐτυχῶς, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γνωρίζουμε τὸ μηχανισμὸ τῆς ὁράσεως γιὰ νὰ βλέπουμε, οὔτε τὸ μηχανισμὸ τῆς πέψεως γιὰ νὰ φᾶμε ἕνα καλὸ γεῦμα, οὔτε, ἀκόμη λιγότερο, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ γνῶσι τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ἀναπαραγωγῆς γιὰ νὰ ἔρχωνται νέοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο. Καὶ στὴν ἐποχή μας ὅπου οἱ ἐπιστημονικὲς γνώσεις προσφέρονται ἀπὸ τὰ μαθητικὰ χρόνια ‘’ἐκπλήσσεται κανεὶς ποὺ ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει κατορθώσει νὰ ἀναπαράγεται σὲ τόσο μεγάλη ἔκτασι, χωρὶς νὰ ἔχη παρακολουθήσει μαθήματα γιὰ τὰ σπερματοζωάρια.”» (περ. Ἀκτῖνες, Νοέμ. 1974, 274)

Καὶ μία εὔθυμη νότα πάνω σ’ αὐτό:

« Ὁ Καναδὸς ζωγράφος Χάρολντ Τάουν ἔμαθε νὰ ζωγραφίζη σκιτσάροντας πάνω στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας. Ὅταν παντρεύθηκε κι ἀπέκτησε παιδιὰ φρόντισε νὰ ἀποκτήση ἕνα παρόμοιο τραπέζι πάνω στὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ σχεδιάζη κι ὕστερα νὰ σβήνη εὔκολα τὶς μολυβιές.

Ἕνα ἀπόγευμα, ὅταν ἡ μικρότερή του κόρη τὸν ρώτησε πῶς γεννιοῦνται τὰ παιδιά, ὁ Τάουν κάθησε καὶ τῆς σχεδίασε πάνω στὸ τραπέζι ἕνα πολύπλοκο διάγραμμα μὲ τὰ γυναικεῖα ὄργανα ἀναπαραγωγῆς. Καθὼς σκιτσάριζε, ἐξηγοῦσε λεπτομερῶς πῶς λειτουργοῦν οἱ ὠοθῆκες, οἱ σάλπιγγες καὶ ἡ μήτρα.

Ὅταν τελείωσε, τὸ μόνο ποὺ εἶχε νὰ πῆ ἡ κόρη του ἦταν: ‘’Καὶ τώρα κάνε μου μιὰ καμηλοπάρδαλη”.» (Ἐπιλογὲς ἀπὸ τὸ Reader’s Digest, Ἰαν. ’86, 49)

Ὁ Walter Trobisch παρουσιάζει τὶς προγαμιαῖες ἐπιδόσεις ὡς κατασπατάλησι μὲ ἐπικίνδυνες ἐπιπτώσεις δίνοντας ἕνα ὡραῖο παράλληλο, ἀπὸ παλαιότερες ἐποχὲς βέβαια:

«Ξέρεις τὴν ἱστορία τοῦ φαροφύλακα. Ὁ φάρος βρισκόταν σ’ ἕναν ἐπικίνδυνο

πορθμό. Ἔπρεπε νὰ διατηρῆ μέρα-νύχτα τὴ φωτιὰ μὲ λάδι. Κοντὰ ἦταν ἕνα μικρὸ χωριό. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἔρχονταν κάθε λίγο καὶ παρακαλοῦσαν τὸ φαροφύλακα νὰ τοὺς δώση λίγες σταγόνες λάδι γιὰ τὶς λάμπες τους. Αὐτὸς εἶχε πολὺ καλὴ καρδιὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πῆ ὄχι. Ἔτσι ἔδωσε ὅλο του τὸ ἀπόθεμα σὲ λάδι σὲ μικρὲς-μικρὲς ποσότητες. Μία μέρα ἐξαντλήθηκε τὸ ἀπόθεμα, καὶ τὸ φῶς ἔσβυσε. Ἕνα πλοῖο κτύπησε σ' ἕναν βράχο καὶ βυθίσθηκε. Μὲ τὴν καλωσύνη του προκάλεσε τὸ θάνατο πολλῶν ἀνθρώπων.» (Ν' ἀποφασίσουμε τὸν γάμο;, ἐκδ. Ἔλαφος, Ἀθήνα 1980, 82)

Συζητώντας ἀκόμα μ' ἕνα κορίτσι τονίζει τὶς ἐπιπτώσεις τῶν προγαμιαίων σχέσεων:

«- ‘’Ἡ παρθενία δὲν εἶναι κάτι ποὺ χάνει ἕνα κορίτσι, ἀλλὰ ποὺ τὸ χαρίζει”. Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω.

– Κάθε κορίτσι ἔχει ἕνα μοναδικὸ χάρισμα· τὸ χάρισμα νὰ δοθῆ ὁλοκληρωτικὰ σ' ἕναν ἄνδρα. Αὐτὸ τὸ χάρισμα εἶναι σὰν ἕνα μεγάλο κεφάλαιο σ' ἕνα λογαριασμὸ τραπέζης. Πολλὰ κορίτσια ὅμως ξοδεύουν αὐτὸ τὸ κεφάλαιο σὲ μικρὲς δόσεις. Κάθε μέρα ἀποσύρουν μέρος ἀπ' αὐτὸ καὶ τὸ σπαταλοῦν. Λίγα φιλιὰ ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ, ἕνα μικρὸ φλὲρτ πότε-πότε. Ἔτσι καθαρὰ σωματικὰ ἕνα κορίτσι μπορεῖ νὰ ἔχη ἀκόμη ὅλη τὴν παρθενία του κι ὅμως τὴν ἱκανότητά της ν' ἀγαπήση τὴν ἔχει λιγοστέψει ἤδη. Οἱ συχνὲς καὶ πολὺ πρώϊμες τρυφερότητες ἅρπαξαν ἀπ΄ τὴν καρδιὰ της τὴν παρθενία.» (Walter Trobisch, Ν' ἀποφασίσουμε τὸν γάμο; ἐκδ. Ἔλαφος, Ἀθήνα 1980, 127)

Μὲ ὡραῖες εἰκόνες ἐπίσης συμβουλεύει τὴν ἐγκράτεια σ' ἕνα νέο· εἶναι κέρδος κι ὄχι ἀπώλεια ὁ ἀγώνας γι' αὐτήν:

«Θέλεις ν' ἀποδείξης, πὼς δὲν εἶσαι ἀνθρωπάκι, δηλαδὴ μονάχα ἕνα σωματικὰ

ἀνεπτυγμένο ἀρσενικὸ ζῶο; Μάθε, ὅπως οἱ ὁδηγοί, νὰ κρατᾶς γερὰ τὰ φρένα καὶ τὸ τιμόνι. Ὅσο γιὰ τὸ γκάζι, εἶναι εὔκολο νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃς. Ὄχι ν’ ἀφεθῇς νὰ παρασύρεσαι, μὰ νὰ αὐτοκυριαρχῆσαι, αὐτὸς εἶναι δεῖγμα ἀνδρισμοῦ. Ἀκόμη καὶ στὸ γάμο θὰ σοῦ χρειασθῇ ἡ ἐγκράτεια, ὅταν ἕνας ἀπ’ τοὺς δύο σας εἶναι βαρύθυμος ἢ ἄρρωστος, ἢ σὰν χρειασθῇ νὰ χωρισθῆτε γιὰ ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα.

Ὅσο περισσότερο συνηθίζεις τὴ σεξουαλικὴ ἐγκράτεια, τόσο αὐξάνει ἡ ἱκανότητά σου ν’ ἀγαπᾶς μὲ τὴν καρδιά σου καὶ νὰ προσέχῃς αὐτὸ ποὺ ἀποκαλύπτει τὴν ψυχὴ μιᾶς κοπέλλας· ἕνα χαμόγελο, ἕνα βλέμμα, μία κίνησι τοῦ χεριοῦ, μίαν ἀπόχρωσι στὸν τόνο τῆς φωνῆς. Εἶν’ ἀπαλὴ μουσικὴ ὅλ’ αὐτὰ καὶ χρειάζεται ἄσκησι, γιὰ νὰ μπορῇς νὰ τ’ ἀκούσῃς. Θὰ τὰ νοιώθῃς ὅμως εὐκολώτερα, ἂν χαμηλώνῃς περισσότερο τὰ τύμπανα.

Ὅσο περισσότερο σηκώνεις τὸ φιτίλι μιᾶς λάμπας πετρελαίου, τόσο γίνεται πιὸ μαῦρο τὸ γυαλί της, κι ἡ λάμπα δὲν φωτίζει. Πρέπει νὰ ἐλέγχῃς τὸ φιτίλι, μπορεῖς νὰ τὸ σηκώσῃς σ’ ὡρισμένο μόνο ὕψος, ἀλλιῶς ἡ λάμπα δὲν ἐκπληρώνει τὸ σκοπό της.» (Walter Trobisch, Ἀγάπησα ἕνα κορίτσι, ἐκδ. Ἔλαφος, Ἀθήνα 1980, 23)

Καὶ κάποιος ἀσκητὴς τοῦ Ἁγ. Ὄρους συμβουλεύει μία ὁμάδα νέων ὅτι ὁ γάμος καὶ ὄχι οἱ προγαμιαῖες σχέσεις ὠφελεῖ πραγματικά:

«Ἔπειτα μᾶς ρώτησε: ‘’Κοπέλες ἔχετε; (γνεύσαμε καταφατικά). Νὰ τὶς παντρευτῆτε! Κάντε μου αὐτὴν τὴ χάρι· τώρα ποὺ θὰ πάτε πίσω στὸν κόσμο, νὰ τὶς ζητήσετε σὲ γάμο. Νὰ μὴν τ’ ἀφήνετε τὰ κορίτσια μόνα τους, οὔτε νὰ τὰ παρατᾶτε, γιατί ἡ γυναίκα εἶναι σὰν τὸ τριαντάφυλλο· ἂν τὸ μυρίσῃς μία φορὰ καὶ τὸ χαϊδέψῃς καὶ τ’ ἀφήσῃς, μαδάει καὶ μαραίνεται. Πρέπει νὰ τὸ φυτέψῃς στὸν κῆπο σου καὶ νὰ τὸ περιποιῆσαι. Καὶ τότε κι αὐτό σοῦ δίνει τὸ πιὸ καλό του ἄρωμα καὶ χρῶμα!»

Γιὰ τὸ ἴδιο θέμα προσφέρει ὡραῖα παραδείγματα κι ὁ Walter Trobisch:

«Ὑπάρχει στὴ Βίβλο μία παράξενη παρομοίωσι τῆς ἀγάπης μὲ τὸ θάνατο. Στὸ Ἆσμα Ἀσμάτων κεφ. 8 στίχ. 6 λέγεται: ΄΄κραταιὰ ὡς θάνατος ἀγάπη". Ἔχουν καὶ τὰ δύο τὸ κοινὸ χαρακτηριστικὸ πὼς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ δοκιμάση μονάχα. Αὐτὴ εἶναι ἡ δύναμί τους, ἡ σοβαρότητά τους. Ἢ νομίζεις πὼς θὰ μποροῦσες νὰ δοκιμάσης τὸ θάνατο μὲ τὸ νὰ κοιμηθῆς βαθειὰ μία φορά; Ἔτσι δὲν μπορεῖς νὰ δοκιμάσης καὶ τὴν ἀγάπη μὲ μία σεξουαλικὴ ἐμπειρία. Εἶναι ἄλλες, ἀνώτερες οἱ προϋποθέσεις, γιὰ νὰ ἀποκτήσης τὴν ἐμπειρία τῆς ἀγάπης.

Δὲν μπορεῖς νὰ δοκιμάσης ἕνα ἀλεξίπτωτο πηδώντας ἀπὸ μία στέγη, μία γέφυρα ἢ ἕνα ψηλὸ δέντρο. Δὲν ἀνοίγει σὲ τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα καὶ σὲ τόσο ἐλάχιστο ὕψος, καὶ τὸ πήδημά σου θα ’ναι θανατηφόρο. Πρέπει νὰ πηδήσης ἀπὸ ἀεροπλάνο γιὰ ν’ ἀνοίξη καὶ νὰ σὲ βαστάξη.

Ἔτσι εἶναι καὶ μὲ τὴν ἀγάπη. Πρέπει νὰ πετάξης στὰ ὕψη τοῦ γάμου, γιὰ νὰ ἀνοίξη σ’ ὅλο της τὸ πλάτος.

Ἡ προσπάθεια νὰ δοκιμάσης τὴ γενετήσια ὁρμή σου ἔξω ἀπὸ τὸ γάμο καὶ χωρὶς τὸ στήριγμα τῆς ἀγάπης, μοιάζει μὲ τὸ θανάσιμο πήδημα ἀπὸ μικρὸ ὕψος.

Ὅταν εἶναι κανεὶς παντρεμένος, ἡ σωματικὴ ἕνωσι γίνεται κάτω ἀπὸ ἐντελῶς ἄλλες συνθῆκες. Δὲν ὑπάρχει φόβος μὴν τὸν ἀνακαλύψουν, τὸν προδώσουν ἢ τὸν ἐγκαταλείψουν, οὔτ’ ὁ φόβος μὴν προκληθῆ ἐγκυμοσύνη. Πάνω ἀπ’ ὅλα ὑπάρχει ὁ ἀπαραίτητος χρόνος ν’ ἀνοιχθοῦν οἱ σύζυγοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο... καὶ γεμάτοι ἀγάπη νὰ ξεπεράσουν τὶς δυσκολίες κι ἀδεξιότητες ποὺ παρουσιάζονται πάντα στὴν ἀρχή. Ἡ ὁλοκληρωμένη ἀγάπη, ποὺ ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς, ἀναπτύσσεται καὶ κλείνει μέσα της καὶ τὴ γενετήσια ὁρμή.

Εἶναι καλὸ νὰ προετοιμάζεσαι γιὰ τὸ γάμο. Ἀλλὰ ἀκριβῶς γι’ αὐτὸ δὲν ἔχει πρωταρχικὴ σημασία ἡ σωματικὴ-αἰσθησιακὴ λειτουργία τῶν γενετησίων ὀργάνων. Πιὸ σπουδαία ἀπὸ τὴν ἕνωσι τῶν σωμάτων εἶναι ἡ συνάντησι τῶν καρδιῶν.

Σπάνια σ’ ἕνα γάμο ἔχουν σωματικὰ αἴτια οἱ σεξουαλικὲς δυσκολίες. Ἂν ἦταν ἔτσι, θὰ μποροῦσαν νὰ διαπιστωθοῦν πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μὲ μία ἰατρικὴ ἐξέτασι. Τὰ αἴτια τῆς κρίσεως τοῦ γάμου εἶναι πολὺ πιὸ συχνὰ ἡ ἔλλειψι ψυχικῆς ἐπαφῆς, ἡ ἀνυπαρξία ἐσωτερικῆς ἁρμονίας.

Ἄκουσες ποτὲ πῶς σὲ μία ὀρχήστρα κουρντίζουν τὰ ὄργανα πρὶν ἀπὸ τὸ παίξιμο; Ἀρχίζουν μὲ τὰ σιγανὰ ὄργανα, τὰ βιολιὰ καὶ τὰ φλάουτα. Δὲν θὰ ἀκούγονταν αὐτά, ἂν ἄρχιζαν μὲ τὰ τύμπανα καὶ τὶς σάλπιγγες. Ἔτσι καὶ στὴν ὀρχήστρα τοῦ γάμου πρέπει ν’ ἀρχίσῃς μὲ τὴν τρυφερὴ ἁρμονία τῆς ψυχικῆς ἑνώσεως, γιὰ νὰ μπορέσῃς μετὰ νὰ ἐναρμονήσῃς καὶ τὴ βροντερὴ γενετήσια ὁρμή.

Αὐτὴ τὴν τρυφερὴ ἐναρμόνισι τῶν τόνων τῆς καρδιᾶς πρέπει νὰ προσέξῃς, ἂν θέλῃς νὰ προετοιμασθῇς γιὰ τὸ γάμο σου. Μπορεῖς ν’ ἀσκῆσαι σ’ αὐτό. Μ’ ἀκριβῶς αὐτὸ δὲν κάνεις, ὅταν κοιμᾶσαι μὲ τὸ πρῶτο τυχαῖο κορίτσι. Ἀπεναντίας, ἔτσι γίνεται ἡ καρδιά σου φτωχότερη. Τὰ τύμπανα σκεπάζουν τὰ φλάουτα καὶ χάνεις τὴν ἠχητικὴ παρουσία τους. Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι τὴν ἀτροφία τῶν γεννητικῶν ὀργάνων σου, μὰ τὴν ἀτροφία τῆς δυνάμεως τῆς καρδιᾶς σου γι’ ἀγάπη.

Ὅταν προσπαθῇς νὰ ἐκτελέσῃς τὴ γενετήσια πρᾶξι, χωρὶς αὐτὴ τὴν ἀγάπη τῆς καρδιᾶς, μιμεῖσαι μονάχα μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐξωτερικὲς φάσεις της, τὴν ὑποβιβάζεις ὅμως συνάμα σὲ μία μηχανικὴ πράξι, σ’ ἕνα ζωώδη, ἐνστικτώδη αὐτοματισμό. Κι ἔτσι χάνεις τὸ σπουδαιότερο, τὸ ἄνοιγμα τοῦ Ἐγὼ γιὰ τὸ Σύ, κι ἐμποδίζεις τὸν ἑαυτό σου νὰ μπορέσῃ ν’ ἀγαπήσῃ τὴ μέλλουσα γυναίκα σου τόσο πλατειὰ καὶ βαθειά, ὅπως θὰ τὸ περιμένῃ ἀπὸ σένα.» (Ἀγάπησα ἕνα κορίτσι, ἐκδ. Ἔλαφος, Ἀθήνα 1980, 15)

Τονίζει ἐπίσης τὸν ἐγωϊσμὸ τῶν νέων καὶ τὴν ἀπώλεια ἀπὸ τὶς προγαμιαῖες

σχέσεις:

«Ὁ νεαρὸς ποὺ κοιμᾶται μ’ ἕνα κορίτσι, γιὰ νὰ μὴν ἀρρωστήση σωματικὰ ἢ γιὰ νὰ μὴν ἀποκτήση ψυχολογικὸ πλέγμα κατωτερότητος, ποὺ θέλει νὰ μαζεύη ‘’ἐμπειρίες” καὶ νὰ μαθαίνη μὲ πειράματα, ἢ αὐτὸς ποὺ ἴσως θάθελε μόνο νὰ ξεφύγη τὴν κοροϊδία τῶν συντρόφων του καὶ νὰ μπορῆ νὰ συμμετέχη στὴ συζήτησί τους, κατὰ βάσιν σκέφτεται μόνο τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἀγαπάει.

Τὸ κορίτσι ποὺ δίνεται γιὰ ν’ ἀποκτήση – συνειδητὰ ἢ ἀσυνείδητα – τὴ βεβαιότητα ὅτι μπορεῖ νὰ γίνη μητέρα, ποὺ εὐχαρίστως δέχεται τὴν ἀγάπη τῶν νέων, γιὰ νὰ ‘’ψαρέψη” μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο ἕναν ἄνδρα καὶ νὰ δεθῆ μαζί του, ἐπίσης στὴν οὐσία σκέφτεται μόνο τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἀγαπάει πραγματικά.

Τὸ τελευταῖο ἰδιαίτερα εἶναι σχεδὸν πάντα ἕνας λανθασμένος ὑπολογισμός· γιατί ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ὀχυρὸ ποὺ κυριεύθηκε, χάνει γιὰ τὸ νέο τὸ γόητρό του. ‘’Γιὰ μένα ἦταν ἡ ἀρχή, γι’ αὐτὸν ἦταν τὸ τέλος” μοῦ εἶπε κάποτε ἕνα κορίτσι ποὺ ἐξαπατήθηκε. Ἀντὶ νὰ δέση, ἔχασε ὅ,τι ἤθελε νὰ δέση καὶ ἀπέκτησε τὴν ἐμπειρία ὅτι τὸ σὲξ ὄχι μόνο δὲν φέρνει τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ τὴν καταστρέψη.» (Walter Trobisch, Ν’ ἀποφασίσουμε τὸν γάμο; ἐκδ. Ἔλαφος, Ἀθήνα 1980, 72)

Ὁ Victor E. Frankl ἐπισημαίνει τὶς πραγματικὲς διαστάσεις τοῦ σὲξ καὶ διαλύει τοὺς μύθους μὲ τοὺς ὁποίους τὸ περιβάλλει ἡ σύγχρονη ἐποχή:

«Σκεφθῆτε ἁπλῶς τὴν ἔμφασι ποὺ δίνει ἡ κοινὴ γνώμη στὴ σεξουαλικὴ ἐπίδοσι... Ἡ ἔμφασι προκαλεῖ προκαταλήψεις καὶ φόβους. Οἱ ἄνθρωποι γνοιάζονται ὑπερβολικὰ γιὰ σεξουαλικὴ ἐπιτυχία καὶ κατατρέχονται ἀπὸ τὸ φόβο τῆς σεξουαλικῆς ἀποτυχίας. Ὁ φόβος ὅμως τείνει νὰ προκαλῆ ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ φοβᾶται κανείς. Ἔτσι δημιουργεῖται ἕνας φαῦλος κύκλος. Καὶ ἐξηγεῖ πολλὲς ἀπὸ τὶς περιπτώσεις σεξουαλικῶν νευρώσεων ποὺ ἀπασχολοῦν τοὺς ψυχιάτρους σήμερα.

Αὐτὸ ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὴν ἔμφασι στὴ σεξουαλικὴ ἐπίδοσι καὶ δύναμι, αὐτὸ

ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπ’ αὐτὴ τὴ θέλησι γιὰ σεξουαλικὴ εὐχαρίστησι καὶ εὐτυχία εἶναι καὶ πάλι ἡ ματαιωμένη θέλησι γιὰ νόημα στὴ ζωή. Τὸ σεξουαλικὸ ἔνστικτο γίνεται ὑπερτροφικὸ μόνο μέσα σὲ ὑπαρξιακὸ κενό. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἕνας πληθωρισμὸς τοῦ σέξ· καί, ὅπως καὶ ὁ πληθωρισμὸς τοῦ χρήματος, εἶναι συνδεδεμένος μὲ ὑποτίμησι. Πιὸ συγκεκριμένα, τὸ σὲξ ὑποτιμᾶται στὸ βαθμὸ ποὺ ἀπανθρωπίζεται. Γιατί τὸ ἀνθρώπινο σὲξ εἶναι πάντα κάτι περισσότερο ἀπὸ ἁπλὸ σέξ. Καὶ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἁπλὸ σὲξ ἀκριβῶς στὸ βαθμὸ ποὺ ἐξυπηρετεῖ ὡς σωματικὴ ἔκφρασι ἑνὸς πράγματος μετασεξουαλικοῦ – σωματικὴ ἔκφρασι τῆς ἀγάπης. Καὶ μόνο στὸ βαθμὸ ποὺ τὸ σὲξ ἐκτελεῖ αὐτὸ τὸ ρόλο τῆς ἐνσωματώσεως – ἐνσαρκώσεως – τῆς ἀγάπης, μόνο στὸ βαθμὸ αὐτὸ θὰ ἀποκορυφωθῆ σὲ μία ἀληθινὴ ἀμειπτικὴ [= ἀνταποδοτικὴ] ἐμπειρία. Ἂν τὸ δοῦμε ἀπ’ αὐτὴ τὴν πλευρά, ὁ Maslow εἶχε δίκιο ὅταν ὑπογράμμιζε πὼς οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀγαπήσουν δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ νοιώσουν τὴν ἴδια ἀγαλλίασι ἀπὸ τὸ σὲξ μὲ κείνους ποὺ μποροῦν νὰ ἀγαπήσουν. Θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ συστήσουμε νὰ ἐξανθρωπισθῆ καὶ πάλι τὸ σὲξ ἂν ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο τουλάχιστο γιὰ νὰ μεγιστοποιηθῆ ὁ ὀργασμός. Αὐτὸ τεκμηριώθηκε πρόσφατα ἀπὸ μία ἔκθεσι πάνω σὲ 20.000 ἀπαντήσεις σὲ 101 ἐρωτήσεις σχετικὰ μὲ σεξουαλικὲς στάσεις καὶ συνήθειες· ἀποκαλύφθηκε πὼς ἀνάμεσα στοὺς παράγοντες ποὺ συμβάλλουν σὲ ψηλὸ ὀργασμὸ καὶ σὲ ψηλὰ ποσοστὰ σεξουαλικῆς ἱκανότητας ὁ πιὸ σπουδαῖος εἶναι ὁ ‘’ρομαντισμός”.» (Ὁ Θεὸς τοῦ ἀσυνειδήτου, ἐκδ. Ταμασός, Λευκωσία 1980, 82)

ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΤΩΝ ΣΑΡΚΙΚΩΝ ΑΜΑΡΤΙΩΝ

Ὁ ὁσ. Ἐφραὶμ ὁ Σύρος ἐπισημαίνει τὸ πόσο ἀποκρουστικὴ εἶναι στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ ἡ ἐνασχόλησι μὲ τὰ σαρκικά:

«Ὅπως μία κόρη ἀρραβωνιασμένη μ’ ἕναν ἄνδρα, ἂν ἀποπλανηθῆ ἀπὸ ἄλλους, γίνεται σιχαμερὴ γιὰ τὸν ἄνδρα της, ἔτσι καὶ ἡ ψυχή, ἂν παρασύρεται ἀπὸ ρυπαροὺς λογισμοὺς καὶ συμφωνῆ μ’ αὐτούς, εἶναι σιχαμερὴ στὸν ἐπουράνιο νυμφίο τῆς Χριστό.» (Ἔργα, τόμ. ε’, ἐκδ. Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, Θεσ/νίκη 1994, 164)

Καὶ ὁ λαϊκὸς ἱεροκήρυκας Δ. Παναγόπουλος, μ’ ἕνα ὡραῖο παράδειγμα, τονίζει ὅτι μὲ τὸ νὰ παραβλέπης τὴν ψυχή σου ὑβρίζεις τὸ Δημιουργό σου:

«Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μιλᾶμε γιὰ τὸ ἐξωτερικό τοῦ ἀνθρώπου, τὸ σῶμα, καὶ ὄχι γιὰ τὸ ἐσωτερικό, τὴν ψυχή.

Πῶς θὰ αἰσθανθῆτε, ἐὰν στείλετε στὴ μνηστὴ σας ἕνα πολύτιμο δῶρο μέσα σὲ κουτὶ ὡραιότατο ἀπὸ βελοῦδο, ἕνα ἀκριβὸ μαργαριτάρι φερ’ εἰπεῖν, καὶ ὅταν συναντηθῆτε νὰ σᾶς μιλάη πολὺ σοβαρὰ καὶ ἐπὶ πολλὴ ὥρα γιὰ τὸ βελούδινο κουτὶ καὶ νὰ μὴν κάνη καμμία μνεία γιὰ τὸ μαργαριτάρι; Πῶς θὰ αἰσθανθῆτε;

Ἔτσι ἔχει καὶ ἡ ψυχὴ πρὸς τὸ σῶμα· ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλει νὰ τὸ παραδεχθῆ. Θὰ ὑπῆρχε σῶμα χωρὶς ψυχή, ἐφ’ ὅσον μόνο του, χωρὶς αὐτή, δὲν μπορεῖ νὰ διατηρηθῆ;» (Ἑσπερινὰ Κηρύγματα, τόμος Α’, ἐκδ. Ὁ Ἅγ. Νικόδημος, Ἀθήνα χ.χ., 80)

Ὁ ἴδιος:

«Μοῦ εἶπαν μερικὲς γυναῖκες: Ὅποιος σκανδαλίζεται νὰ μὴ βλέπη· νὰ γυρίζη τὸ πρόσωπό του ἀλλοῦ· δὲν τοῦ εἶπε κανεὶς νὰ κυττάζη κλπ. Ἐγὼ ζεσταίνομαι καὶ θὰ γδυθῶ.

Καὶ σ’ αὐτὲς ἀπαντήσαμε· δὲν δικάζεται ὅποιος πίνει τὸ δηλητήριο, ἀλλὰ ὅποιος τὸ προσφέρει.» (στὸ: Ὀρθόδοξος Πνευματικὴ Κυψέλη, ἔκδ. Ὀρθ. Κυψέλη, Θεσ/νίκη χ.χ., 95)

Ὁ Θεόφιλος Καμπανίας ἐφιστᾶ τὴν προσοχή μας στὸ μέγεθος τῶν σαρκικῶν ἁμαρτιῶν· ἐκτός τοῦ ὅτι ὁ καθένας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσωπική του ἁμαρτία, ἀναδέχεται καὶ τὴν ἁμαρτία τοῦ προσώπου μὲ τὸ ὁποῖο τὴν τελεῖ,

«ἡ ἁμαρτία τῆς μοιχείας καὶ τῆς πορνείας εἶναι χειρότερες ἀπὸ κάθε ἄλλη, διότι ὅποιο ἁμάρτημα εὑρεθῆ τὸ ὁποῖο νὰ ἐκρήμνισε μεγάλους ἄνδρες, ἐκεῖνο εἶναι τὸ δυσκολώτερο. Αὐτὴ ἡ καταραμένη ἁμαρτία καὶ ὁ τυφλὸς ἔρωτας, ἐκρήμνισε τὸν μέγα Προφήτη Δαβίδ, ὥστε ἐχρειάσθηκε ὅλη του τὴ ζωή, καὶ θάλασσα δάκρυα μὲ στεναγμοὺς καὶ δεήσεις πρὸς τὸ Θεό, γιὰ νὰ ξεπλυθῆ καὶ νὰ καθαρισθῆ. Αὐτὴ ἐκρήμνισε τὸ σοφώτατο Σολομώντα, ὥστε καὶ σὲ εἰδωλολατρία νὰ ξεπέση γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν Ἐθνικῶν γυναικῶν.» (Ταμεῖον Ὀρθοδοξίας, ἐκδ. Ρηγόπουλου, Θεσ/νίκη χ.χ., 80)

Παρόμοιο ἐπισημαίνεται καὶ στὸ ἀκόλουθο ἀπόσπασμα:

«Ὅταν ἀργότερα γνώρισα καλύτερα τὶς κοπέλλες ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὸ ρωσσικὸ στρατό, ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα πὼς αὐτὴ ἡ γεμάτη ἀλαζονία σκληρότητά τους ἦταν ὁ καρπὸς τῆς μανιασμένης τους προσπάθειας νὰ ξεφύγουν ἀπ’ τὶς τύψεις τους. Ἡ διαφθορὰ ἦταν μόνο ἐπιφανειακή. Τόσο οἱ ἄνδρες ὅσο καὶ οἱ γυναῖκες, ὅταν ἔρχονταν νὰ μοῦ ζητήσουν φάρμακα γιὰ τὰ ἀφροδίσια νοσήματά τους, ἔριχναν τὰ μάτια χάμω στὴ γῆ. ‘’Κάτι” τοὺς ἔλεγε μέσα τους πὼς αὐτὲς οἱ ἀρρώστιες δὲν ἦταν σὰν τὰ κρυοπαγήματα καὶ τὴν ἐλονοσία καὶ τὶς ἄλλες συνηθισμένες ἀρρώστιες ποὺ τὶς ἁρπάζει κανεὶς χωρὶς νὰ φταίη καθόλου.» (F. George-Gr. Palmer, Αὐτοὶ δὲν ὑπέκυψαν, ἐκδ. Δαμασκός, Ἀθήνα 1991, 150)

Καὶ θὰ κλείσουμε τὴν ἑνότητα αὐτὴ μὲ τὶς θαυμάσιες σκέψεις τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου – ἀπάντησι στοὺς «θεολογοῦντες» ποὺ διακηρύσσουν ὅτι οἱ ἀπὸ ἀγάπη καὶ ὄχι μὲ χρηματικὰ ἀνταλλάγματα σχέσεις δύο προσώπων ἐκτὸς γάμου δὲν ἀποτελοῦν πορνεία ἢ μοιχεία. Τονίζει μεταξὺ ἄλλων:

«Ἂς δοῦμε ἂν οἱ παραπάνω ‘’νεονικολαϊτικὲς” θεωρίες*, ὅτι δηλ. τὸ Εὐαγγέλιο ἀπαγορεύει μόνο τὶς ‘’μὲ χρηματικὰ ἀνταλλάγματα” σαρκικὲς σχέσεις, εἶναι δυνατὸν νὰ βροῦν κάποιο στήριγμα στὴν Καινὴ Διαθήκη. Θὰ βεβαιωθοῦμε ὅτι καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη πορνεία εἶναι ἡ ἐκτὸς γάμου σχέσι, ἀδιαφόρως ἂν αὐτὴ γίνεται μὲ χρήματα ἤ... ‘’ἀπὸ ἀγάπη”. Ρωτᾶμε ὅσους φρονοῦν τὸ ἀντίθετο: Πῶς ἑρμηνεύουν τὸ λόγο τοῦ Κυρίου ‘’ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ παρεκτὸς λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι” (Ματθ. 5:32); Βεβαίως ἐδῶ ἡ λέξι δηλώνει τὴ μοιχεία (... μερικὲς φορὲς χρησιμοποιεῖται καὶ μὲ ἔννοια γενικὴ καὶ καθολική)· ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει βαρύνουσα σημασία εἶναι ὅτι μὲ τὴ λέξι πορνεία χαρακτηρίζεται ἡ παράνομη σαρκικὴ μεῖξι ἀσχέτως ἂν γίνεται μὲ χρήματα ἢ ὄχι. Σὲ ἀντίθετη περίπτωσι, ἂν δηλ. ἡ λέξι πορνεία ἐννοῆ ἀναγκαστικὰ καὶ ἀποκλειστικὰ τὴν μὲ ἀμοιβὴ σχέσι καὶ δὲν ἀναφέρεται καὶ στὴ σχέσι ‘’ἀπὸ ἀγάπη”, τότε θὰ καταλήξουμε σὲ συμπέρασμα πραγματικὰ τερατῶδες. Νὰ ποιὸ εἶναι αὐτό:

Ὁ Κύριος ἐπιτρέπει τὸ διαζύγιο γιὰ ἀθέτησι τῆς συζυγικῆς πίστεως, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ἀπαράβατο ὅρο: Ὅτι ἡ ἄπιστη σύζυγος πῆρε χρήματα ἀπὸ ἐκεῖνο μὲ τὸν ὁποῖο συνῆψε σχέσεις. Ἂν δὲν πῆρε χρήματα, ἂν ἔκανε ὅ,τι ἔκανε ‘’ἀπὸ ἀγάπη” πρὸς τὸ ‘’φίλο” της, τότε δὲν ἔχουμε πορνεία. Ἄρα δὲν ἀποκλείεται τὸ διαζύγιο. Μ’ ἄλλα λόγια, ὁ ἀδικούμενος σύζυγος πρέπει νὰ συνεχίζει ὑποχρεωτικὰ τὴ συζυγία του μὲ τὴ μοιχαλίδα, ἀνεχόμενος καὶ αὐτὴν καὶ τὶς ἀπιστίες της, ἀφοῦ αὐτὲς δὲν ἔχουν σὰν κίνητρο τὰ χρήματα, ἀλλὰ μόνο τὴν ... «ἀγάπη»!!! Ὅπου δὲν μεσολαβοῦν χρήματα, δὲν ὑπάρχει πορνεία. Καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει πορνεία, δὲν ἐπιτρέπεται, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, τὸ διαζύγιο! Συμφωνεῖτε, ἀδελφοί; Ἐκεῖ ὁδηγοῦν κατευθείαν καὶ μὲ ἀσφάλεια οἱ θεωρίες σας, ὅτι ἡ πορνεία σημαίνει μόνο καὶ ἀποκλειστικὰ τὴν μὲ χρήματα σχέσι...

Ἐπίσης ρωτᾶμε: Πῶς ἑρμηνεύουν, ὅσοι διδάσκουν τέτοιες θεωρίες, τὸ χωρίο τοῦ Παύλου Α’ Κορ. 5:1 κ. ἑξ.; Νὰ τί λέει ὁ θεῖος Ἀπόστολος: ‘’Ὅλως ἀκούεται ἐν ὑμῖν πορνεία, καὶ τοιαύτη πορνεία, ἥτις οὐδὲ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται, ὥστε γυναῖκα τινα τοῦ πατρὸς ἔχειν”. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐπισκεπτόταν τὰ πορνεία· ἁπλῶς συζοῦσε μὲ τὴ μητρυιά του. Καὶ προφανῶς ὁ δεσμὸς του ἦταν «ἀπὸ ἀγάπη». Δὲν συζῆ κάποιος... πληρώνοντας! Γιὰ τὸν Παῦλο ὅμως ἡ ἀθέμιτη αὐτὴ συζυγία ἦταν πορνεία! Ποιὰ ἄλλη ἀπόδειξι χρειάζεται γιὰ τὸ ὅτι πορνεία δὲν χαρακτηρίζεται ἡ μὲ χρήματα μεῖξι, ἀλλὰ κάθε σαρκικὴ συνάφεια ἐκτὸς νομίμου γάμου; Σαφέστατο εἶναι καὶ τὸ ἐδάφιο Α’ Κορ. 7:8-9: «Λέγω δὲ τοῖς ἀγάμοις καὶ ταῖς χήραις, καλὸν αὐτοῖς ἐστιν ἐὰν μείνωσιν ὡς κἀγώ. Εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν (= ἂς

ἔλθουν σὲ κοινωνία γάμου)· κρεῖσσον γὰρ ἐστι γαμήσαι ἢ πυρούσθαι». Ἐπιθυμεῖ ὁ μέγας Ἀπόστολος τὴν ἰσόβια ἀγαμία γιὰ ὅλους τους ἀγάμους. Δὲν ἀγνοεῖ ὅμως ὅτι ἡ ἀγαμία εἶναι μὲν ἀνώτερη, ἀλλὰ ὄχι καὶ εὔκολη ὁδός. Γι' αὐτὸ καὶ προσθέτει: «Εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν». Δηλ.: Ἐὰν δὲν μποροῦν νὰ ἐπιβληθοῦν στὶς ὁρμὲς τῆς σαρκός, ἂς ἔρχονται σὲ κοινωνία γάμου. Μοναδικὴ διέξοδος εἶναι μὲ τὸ γάμο. ''Μονόδρομος". Ἄλλη διέξοδος δὲν ὑπάρχει. Ἡ ἀγαμία, λοιπόν, γιὰ ὅσους μποροῦν νὰ ἐγκρατευθοῦν, ἢ γάμος γιὰ ὅσους δὲν μποροῦν. Οὔτε διανοεῖται ὁ Παῦλος τὴν εὔκολη «λῦσι» τῶν «ἀπὸ ἀγάπη» σχέσεων γιὰ ὅσους δὲν ἐγκρατεύονται. Τὸ δίλημμα τὸ ὁποῖο θέτει εἶναι ἄτεγκτο: Ἐγκρατεύεσαι; Μεῖνε ἄγαμος! Δὲν ἐγκρατεύεσαι; «Παντρέψου»!

Αὐτὰ λέει ὁ Παῦλος ἢ μᾶλλον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τοῦ Παύλου. Κάθε ἄλλη «λύσι» εἶναι «νεονικολαϊτικὸ» ἐπινόημα... Ἐρχόμαστε καὶ στὸ χωρίο Α' Κορ. 7:27-28: «Δέδεσαι γυναικί; Μὴ ζήτει λύσιν. Λέλυσαι ἀπὸ γυναικός; Μὴ ζήτει γυναῖκα. Ἐὰν δὲ καὶ γήμῃς, οὐχ ἥμαρτες». Μία σχέσι βλέπει ὁ Παῦλος ἀναμάρτητη: Τὴ σχέσι μέσα στὸ γάμο! Ἐὰν εἶσαι ἄγαμος, λέει, μεῖνε ὅπως εἶσαι· μὴ ζητᾶς γυναίκα. Ἀπόφυγε τὸ γάμο καὶ ζῆσε παρθενικά. Ἀλλὰ ὁ Παῦλος δὲν σταματᾶ ἐδῶ. Γνωρίζει ὅτι οἱ χριστιανοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατέχονται ἀπὸ «ἐνθουσιαστικὲς τάσεις»· γνωρίζει ἀκόμη ὅτι ἐπίκειται ἡ ἐμφάνισι αἱρετικῶν ποὺ διδάσκουν ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἀκάθαρτος, εἶναι ἁμαρτία καὶ γι' αὐτὸ οἱ πιστοὶ πρέπει νὰ τὸν ἀποφεύγουν (Α' Τιμ. 4:3). Φοβούμενος, λοιπόν, μήπως παρεξηγηθοῦν οἱ λόγοι του αὐτοὶ ὅτι νομοθετοῦν ὑποχρεωτικὰ τὴν ἰσόβια παρθενία, ὅτι κηρύσσουν τὸ γάμο ἀκάθαρτο, προσθέτει τὰ ὅσα εἴδαμε παραπάνω: «Ἐὰν δὲ καὶ γήμῃς (= ἔλθης σὲ γάμο), οὐχ ἥμαρτες». Δὲν εἶναι ἁμαρτία ὁ γάμος. Ἐὰν δὲν θέλης νὰ μείνης ὅπως εἶσαι, δηλ. ἄγαμος, ἀλλὰ θέλης νὰ νυμφευθῆς, αὐτὸ εἶναι δικαίωμά σου. Ἢ μεῖνε ἄγαμος, λοιπόν, ἢ νυμφεύσου. Ἕνα ἀπὸ τὰ δύο. Οὔτε ὁ ἐλάχιστος ὑπαινιγμὸς γιὰ σχέσεις «ἀπὸ ἀγάπη» ἔξω ἀπὸ τὸ γάμο. Ὁ Παῦλος γνωρίζει ὡς καταστάσεις ἐκτὸς ἁμαρτίας μόνο τὴν μὲ ἀγνότητα ἀγαμία καὶ τὸ νόμιμο γάμο. Εἶναι χαρακτηριστικὴ καὶ ἡ ἀμέσως ἐν συνέχειᾳ φράσι του: «καὶ ἐὰν γήμῃ ἡ παρθένος, οὐχ ἥμαρτε". Μέγα καὶ ὑψηλὸ πράγμα ἡ ἰσόβια παρθενία. Δὲν εἶναι ὅμως ἁμαρτία, λέει ὁ Ἀπόστολος, νὰ ἔλθη σὲ γάμο ἡ παρθένος (ἐννοεῖται ἐκείνη ποὺ δὲν ἀφιερώθηκε στὸ Θεό).

Τονίζουμε: Ἡ παρθένος! Δὲν λέει ἁπλῶς «ἡ γυναίκα», ἀλλὰ ἡ «παρθένος». Θεωρεῖ αὐτονόητο ὁ Παῦλος ὅτι εἶναι παρθένος ἡ χριστιανὴ γυναίκα ποὺ ἔρχεται σὲ κοινωνία γάμου (ἐκτὸς βεβαίως ἐὰν εἶναι χήρα ἢ ἂν προηγουμένως ζοῦσε μακρυὰ ἀπὸ τὸ Χριστό). Ποῦ εἶναι, λοιπόν, οἱ πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο «προχωρημένοι δεσμοί»; Ποῦ εἶναι οἱ «ἀπὸ ἀγάπη» προγαμιαῖες σχέσεις; Πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν δὲ νὰ μὴν

μιλᾶ γιὰ «παρθένο» γυναίκα ὁ Παῦλος, πῶς θὰ ἦταν νοητὸν νὰ μὴν ἀπαιτεῖται παρθενία πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο στὴν Καινὴ Διαθήκη, ἡ ὁποία μᾶς καλεῖ σὲ ἰσάγγελη πολιτεία, σὲ οὐράνια ζωή, ὅταν καὶ στὴν ἴδια τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ποὺ καὶ τὴν πολυγαμία ἐπέτρεπε καὶ τὰ εὔκολα διαζύγια ἀνεχόταν, νομοθετῆται ἀμείλικτα ἡ ὑποχρέωσι τῆς γυναίκας νὰ βρεθῆ παρθένος κατὰ τὸ γάμο της μὲ ποινὴ λιθοβολισμοῦ της; «… Ἐὰν δὲ ἐπ’ ἀληθείας γένηται ὁ λόγος οὗτος (δηλ. ἡ κατηγορία τοῦ συζύγου) καὶ μὴ εὑρεθῆ παρθένα τῇ νεάνιδι, καὶ ἐξάξουσι τὴν νεᾶνιν ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ λιθοβολήσουν αὐτὴν ἐν λίθοις, καὶ ἀποθανεῖται, ὅτι ἐποίησεν ἀφροσύνην ἐν υἱοῖς Ἰσραὴλ ἐκπορνεῦσαι τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς αὐτῆς» (Δευτ. 22:20-21). Ἀκοῦτε, ἀδελφοί; Ἀνώτερες καὶ ψηλότερες ἠθικὲς ἐπιταγὲς εἶχε ἡ Παλαιὰ Διαθήκη καὶ κατώτερες ἡ Καινή; Οἱ θυγατέρες τῶν Ἑβραίων ἔπρεπε νὰ ζοῦν παρθενικὰ μέχρι τὸ γάμο τους καὶ οἱ θυγατέρες τῶν χριστιανῶν, οἱ γυναῖκες τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν (ἔτσι καλεῖται ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο), εἶναι ἐλεύθερες νὰ ἔχουν προγαμιαῖες σχέσεις, ἀρκεῖ νὰ μὴν παίρνουν γι’ αὐτές… χρήματα (!), ἀλλ’ ἁπλῶς νὰ ὁλοκληρώνουν μὲ αὐτὲς τὴν «ἀγάπη τους»;

Ποῦ ὁδηγούμαστε μ’ αὐτὲς τὶς νεονικολαϊτικὲς ἐπινοήσεις; Ὁδηγούμαστε ὄχι ἁπλῶς σὲ «ἄθεσμο ἡδονή», ἀλλὰ σὲ ΑΤΥΠΟ ΠΟΛΥΓΑΜΙΑ! Διότι εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἂν ἐπιτρέπωνται οἱ «ἀπὸ ἀγάπη» σαρκικὲς σχέσεις, δὲν ἐπιτρέπονται «ἐφ’ ἅπαξ» διὰ βίου. Ἂν δηλ. οἱ χριστιανὲς νέες διαφωνήσουν ἀργότερα μὲ τὸ πρόσωπο τὸ ὁποῖο ἀγαποῦν σήμερα καὶ μὲ τὸ ὁποῖο «ὁλοκληρώνουν τὴν ἀγάπη τους», δὲν ἐμποδίζονται νὰ τὸ ἀντικαταστήσουν μὲ ἄλλο. Ἐὰν καὶ μ’ ἐκεῖνο διαφωνήσουν καὶ χωρισθοῦν, θὰ ἀναζητήσουν τὴν «ἀγάπη» τρίτου, ἔπειτα τετάρτου, πέμπτου κ.ο.κ., μέχρις ὅτου «κάπου, κάποτε, μὲ κάποιον» καταλήξουν σὲ γάμο. τὰ ἴδια βεβαίως θὰ κάνουν καὶ οἱ χριστιανοὶ νέοι. Ὅλα δὲ αὐτὰ εἶναι ἁναμάρτητα(!!!), διότι γίνονται… «ἀπὸ ἀγάπη» καὶ ὄχι γιὰ χρήματα! Ὡραῖος Χριστιανισμός! «Ὅμορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος»….

Ἂς ἐπισφραγίσουμε, ὅμως, τὸ ἄρθρο μας μὲ προσφυγὴ στὸν ἴδιο τὸν Κύριό μας. Ἂς ἀκούσουμε τί διδάσκει Αὐτὸς γιὰ τὶς σχέσεις ἐκτὸς γάμου. Νομοθετώντας τὸ ἀδιάλυτο τοῦ γάμου, παρεκτὸς λόγου πορνείας, ἀκούει τὴν ἀντίδρασι-διαμαρτυρία τῶν μαθητῶν Του: ‘’Εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικός, οὐ συμφέρει γαμῆσαι” (Ματθ. 19:10). Ἐὰν τὸ διαζύγιο εἶναι τόσο δύσκολο, ἐὰν γιὰ μιὰ μόνο αἰτία μπορεῖ κάποιος νὰ διαζευχθῆ τὴ γυναίκα του, τότε δὲν συμφέρει νὰ ἔρχεται κάποιος σὲ γάμο. προτιμότερο εἶναι νὰ μένη ἄγαμος. Τί ἀπαντᾶ ὁ Κύριος σ’ αὐτά; Ὅτι πρέπει νὰ ἔρχεται κάποιος σὲ γάμο γιὰ αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ λόγο, π.χ. γιὰ

νὰ συντελέση στὴ διαιώνισι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κ.τ.τ.; Ὄχι! Ἡ ἀπάντησίς Του εἶναι κεραυνός: «Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ’ οἷς δέδοται· εἰσὶ γὰρ εὐνοῦχοι οἵτινες ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐγεννήθησαν οὕτω· καὶ εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρείτω» (Ματθ. 19:11-12).

Δηλαδὴ ὁ Κύριος παρουσιάζει τὴν ἀγαμία ὡς «βουνό». Ὡς πράγμα μεγάλο, τεράστιο, δύσκολο, δυσχερές, δύσκολα κατορθωτό. Δὲν εἶναι ἁπλὸ καὶ εὔκολο νὰ ἀποφύγη κάποιος τὸ γάμο, λέει. Ἡ ὁδὸς τῆς ἀγαμίας εἶναι δυσχερέστατη καὶ γι’ αὐτὸ εἶναι βατὴ μόνο σὲ λίγους, σὲ ἐλαχίστους του Οὐρανοῦ. Ἀλλὰ γιατί ὁ Κύριος μιλᾶ ἔτσι; Ποιὰ εἶναι ἡ δυσκολία τῆς ἀγαμίας, ὅταν ὑπάρχη σ’ αὐτὴν ἡ δυνατότητα τόσο τῆς συναισθηματικῆς ἱκανοποιήσεως ὅσο καὶ τῆς αἰσθησιακῆς ἀπολαύσεως; Ὅταν, δηλαδή, μπορεῖ καὶ ὁ ἄγαμος νὰ συνδέεται μὲ μία γυναίκα μὲ δεσμοὺς ἀγάπης καὶ νὰ ἱκανοποιεῖ μ’ αὐτὴν ἐλεύθερα τὴν σαρκική του ἐπιθυμία; Ποῦ εἶναι τὸ δύσκολα κατορθωτό τῆς ἀγαμίας, ὅταν καὶ τὸ συναίσθημα ἱκανοποιεῖται μὲ ἕνα «δεσμό», ἄλλοτε ὀλιγοχρόνιο, ἄλλοτε μακροχρόνιο, μερικὲς φορὲς δὲ καὶ μόνιμο, καὶ ἡ ἱκανοποίησι τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας ἐπιτρέπεται μὲ μόνη προϋπόθεσι ὅτι ἡ ἱκανοποίησι αὐτὴ γίνεται «ἀπὸ ἀγάπη» καὶ ὄχι μὲ χρήματα; Ποιὸς ἄνδρας ἢ ποιὰ γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ καὶ νὰ ἐρωτευθῆ εἴτε μόνιμα εἴτε – κατ’ ἀνάγκην – διαδοχικά, ἕνα πρόσωπο καὶ ἔτσι νὰ δώση διέξοδο καὶ στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ συναισθήματος καὶ στὰ «οἰδήματα» τῆς σαρκός; Ποῦ ἔγκειται ἡ δυσκολία τῆς σὲ ἀγαμία «ἐλεύθερης συμβιώσεως» ἑνὸς ζεύγους ἀλληλοαγαπωμένων προσώπων; Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ ἀγαμία ὄχι μόνο δὲν εἶναι δυσκολώτερη ἀπὸ τὸ γάμο, ἀλλὰ εἶναι καὶ πολὺ εὐκολώτερη. Ἔχει ὅλα σχεδὸν τὰ πλεονεκτήματα τοῦ γάμου (ἀγάπη, στοργή, ἀφοσίωσι, σαρκικὴ ἡδονή, περιποίησι κ.τ.τ.), ἐνῶ δὲν ἔχει τὰ μειονεκτήματά του, δηλαδὴ τὶς ὑποχρεώσεις του καὶ τὶς δεσμεύσεις του. Καὶ ὅμως ὁ Κύριος βροντοφωνεῖ ὅτι ἡ ἀγαμία εἶναι «βουνό», εἶναι δυσχερέστατη, εἶναι γιὰ ἐλάχιστους. Γιατί αὐτό; Ἁπλούστατα διότι ὁ Κύριος θεωρεῖ ἀδιανόητη αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν ἀγαμία. Ὁ Κύριος ταυτίζει τὴν ἀγαμία μὲ τὴν παρθενία. Γιὰ τὸν Κύριο ἡ ἀγαμία σημαίνει ἰσόβια «μοναξιά», ἰσόβια παρθενία, ἰσόβια ἀγνότητα. Τὸ διακηρύσσει, ἄλλωστε, ρητά, σαφῶς καὶ χωρὶς περιστροφές: «Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον (τῆς ἀγαμίας), ἀλλ’ οἷς δέδοται…Εἰσὶν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρείτω». Ἐπιλογὴ τῆς ἀγαμίας, λέει ὁ Κύριος, σημαίνει, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ἀπόφασι «εὐνουχισμοῦ»! «Ὁ δυνάμενος χωρεῖν», λοιπόν, δηλ. ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ «αὐτοευνουχισθῆ» (ὄχι μὲ ἔργο, ἐννοεῖται, ἀλλὰ μὲ διάθεσι)*, «χωρείτω»• ἂς ἀκολουθήση τὴν ὁδὸ τῆς ἀγαμίας.

Ἀγαμία καὶ «εὐνουχισμὸς» (ἐπαναλαμβάνουμε: εὐνουχισμὸς ἠθικός, ὄχι φυσικὸς) εἶναι δύο πράγματα ταυτόσημα γιὰ τὸν Κύριο. Γι’ αὐτὸ ἐπισημαίνει ὅτι ἡ ἀγαμία εἶναι δυσχερὴς καὶ δυσκολοκατόρθωτη καὶ ἁρμόζει σὲ μικρὸ ἀριθμὸ ἀνθρώπων. Δύο μόνο δρόμοι ὑπάρχουν, λέει ὁ Κύριος: Ὁ γάμος, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὸ ἀδιάλυτο καὶ τὶς ἀπὸ αὐτὸ δεσμεύσεις, εἶναι γιὰ τοὺς πολλούς, καὶ ἡ ἀγαμία, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀπαιτεῖ «εὐνουχισμό», δηλ. ἰσόβια παρθενία, ἰσόβιο καὶ συνεχῆ καὶ σκληρὸ ἀγώνα γιὰ καθυπόταξι τῆς ἰσχυρότατης φυσικῆς γενετήσιας ὁρμῆς, συγχρόνως δὲ καὶ ἐπειδὴ συνεπάγεται ἰσόβια «μοναξιά», εἶναι γιὰ τοὺς λίγους. Τρίτος δρόμος δὲν ὑπάρχει! Αὐτὰ ὁρίζει, αὐτὰ διατάσσει, αὐτὰ νομοθετεῖ ὁ Κύριος, ἀδελφοί μου. Μὴν προσπαθοῦμε ἐμεῖς νὰ «λύσουμε» ἢ νὰ διαστρέψουμε τὶς ἐντολές Του, γιὰ νὰ μὴ «θησαυρίσωμεν τὴν ὀργῆν» Του «ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως καὶ δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ» (πρβλ. Ρωμ. 2:5).

Ὄχι μόνο δὲ ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ ἀλλοῦ ὁ Κύριος διδάσκει σαφέστατα ὅτι εἶναι ἀδιανόητη ἡ σαρκικὴ σχέσι ἐκτὸς ἢ χωρὶς τὸ νόμιμο γάμο. Ἂς μελετήσουν οἱ πιστοὶ νέοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, τὸ διάλογο τοῦ Κυρίου μας μὲ τὴ Σαμαρείτιδα. Ὅταν εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ Κύριος «Ὕπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε» καὶ ἐκείνη ἀπάντησε «Οὐκ ἔχω ἄνδρα», ὁ Κύριος ἀποκρίθηκε: «Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνήρ· τοῦτο ἀληθὲς εἴρηκας (Ἰω. 4: 16-18). Ἡ Σαμαρείτιδα ἀναμφίβολα δὲν ἔπαιρνε χρήματα γιὰ τὶς σαρκικὲς σχέσεις της μὲ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνο. «Ἀπὸ ἀγάπη» συζοῦσε μαζί του. Καὶ ὅμως! Ὁ Κύριος δὲν ἀναγνωρίζει, δὲν ἀποδέχεται αὐτὴ τὴ «συζυγία». Ἐφόσον δὲν εἶχε τελεσθῆ γάμος (σύμφωνα μὲ τὰ τότε ἰσχύοντα, ἐννοεῖται). «Καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνήρ», λέει. Γιὰ τὸν Κύριο, δηλαδή, ἡ Σαμαρείτιδα δὲν ζῆ σὲ ἐπιτρεπτὴ συζυγία. Μοιχικὴ καὶ ὄχι νόμιμη εἶναι ἡ συνοίκησί της μὲ ἄνδρα. Δὲν εἶναι αὐτὸς «ἄνδρας της», κατὰ τὴν τάξι τὴν ὁποία καθώρισε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀρχή, θεσπίζοντας τὸ γάμο ὡς φυσικὸ θεσμὸ καὶ δεσμὸ μέχρις ὅτου, στὴ νέα οἰκονομία, τὸν ἀνυψώση σὲ ἱερώτατο Μυστήριο. Οὔτε αὐτὴ εἶναι «γυναίκα του». Δὲν εἶναι σύζυγοι, ἀλλὰ ζευγάρι μοιχῶν. Ἡ ἔλλειψι ἀμοιβῆς γιὰ τὴ σαρκικὴ ἐπαφή, ἡ «ἀπὸ ἀγάπη» συνοίκησι καὶ σχέσι τους δὲν ἔχει καμμία ἰσχὺ νὰ μεταβάλη τὴν κατάστασι ἀπὸ ἀθέμιτη σὲ θεμιτή.

Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἀκούγεται σὰν βροντή: «Καὶ νῦν ὅν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνήρ» Ποιὰ ἄλλη ἀπόδειξι θέλουμε γιὰ τὸ ὅτι ὁ Κύριος δὲν ἀναγνωρίζει σαρκικὲς σχέσεις ἔξω ἀπὸ τὸ νόμιμο γάμο, ἔστω κι ἂν αὐτὲς γίνωνται χωρὶς χρήματα, ἀλλ' «ἀπὸ ἀγάπη» καὶ μόνο; Χαρακτηριστικὸ μάλιστα εἶναι ὅτι καὶ ἡ ἴδια ἡ Σαμαρείτιδα, μολονότι συζῆ «ἀπὸ ἀγάπη» μὲ τὸ πρόσωπο αὐτό, ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ἔχει τελέσει γάμο μὲ αὐτὸ (σημειωτέον ὅτι αὐτὴ μποροῦσε νὰ τελέση καὶ ἔκτο γάμο, σύμφωνα μὲ τὰ τότε ἰσχύοντα), δὲν θεωρεῖ τὴ συνοίκησι αὐτὴ νόμιμη καὶ ἐπιτρεπτή· δὲν θεωρεῖ τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο συζῆ «ἄνδρα της», σύζυγό της. Δὲν τρέφει αὐταπάτες. Γνωρίζει τί διαπράττει. Ἔχει συνείδησι ὅτι συνοικεῖ παρανόμως, ἐφόσον δὲν τέλεσε γάμο. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τολμᾶ νὰ τὸν ἐμφανίση ὡς σύζυγό της, μολονότι ἔχει σχέσεις μαζί του ὄχι γιὰ χρήματα, ἀλλ' «ἀπὸ ἀγάπη». «Κύριε, ἄνδρα οὐκ ἔχω», λέει. Δὲν ἔχω σύζυγο. Δὲν εἶμαι παντρεμένη. Καὶ μιλᾶ ἔτσι ποιά; Μία χριστιανὴ γυναίκα; Μία Ἰουδαία; Ὄχι! Ἀλλὰ μία Σαμαρείτιδα! Δηλαδὴ μία γυναίκα ἡ ὁποία δὲν ἀναγνώριζε ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «Πεντάτευχο», κανένα ἄλλο βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἀπέρριπτε τοὺς ψαλμούς, τοὺς Προφῆτες κλπ. Ἀρκοῦσε ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος νὰ τῆς δημιουργήση συνείδησι μοιχαλίδος, ἐφόσον εἶχε σχέσεις μὲ τὸν ἀγαπημένο της, χωρὶς νὰ ἔχη τελέσει γάμο μαζί του. Καὶ σήμερα ἔρχονται «χριστιανοί» (;!) νέοι καὶ νέες νὰ ὑποστηρίξουν «χωρὶς φρόνησι, χωρὶς ντροπή», ὅτι δὲν εἶναι ἀξιοκατάκριτες οἱ χωρὶς γάμο, δηλ. οἱ πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο σχέσεις των, ἐφόσον γίνονται «ἀπὸ ἀγάπη» καὶ ὄχι γιὰ χρήματα!... Ὄχι πλέον ὁ Χριστός, ὄχι οἱ Προφῆτες, ὄχι ἡ Καινὴ Διαθήκη, ὄχι οἱ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἀλλὰ ἡ Σαμαρείτιδα Φωτεινὴ διαμαρτύρεται καὶ φωνάζει πρὸς αὐτούς: «Ἀδελφοί μου, κάθε σαρκικὴ συνάφεια ἔξω ἀπὸ τὸ νόμιμο γάμο εἶναι πορνεία καὶ μοιχεία. Ἀφῆστε τὶς σοφιστεῖες γιὰ δεσμοὺς ἀπὸ ἀγάπη καὶ γιὰ σχέσεις μὲ χρηματικὰ ἀνταλλάγματα. Οἱ διακρίσεις αὐτὲς εἶναι ἐμπνεύσεις τοῦ περιεχομένου τῆς κοιλιᾶς σας. Μὴ σᾶς πλανᾶ ὁ Διάβολος. Μὴν αὐταπατάσθε. Συνέλθετε καὶ ξυπνῆστε!...».» (Προγαμιαῖαι Σχέσεις, Πολιτικὸς Γάμος, Ἀμβλώσεις, ἔκδ. Ὀρθ. Τύπου, Ἀθῆναι 1986, 23)

ΤΡΟΠΟΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΑΡΚΙΚΩΝ ΠΕΙΡΑΣΜΩΝ

Ὁ Walter Trobisch τονίζει ὅτι εἶναι στὸ χέρι μας νὰ ἀποκρούουμε τοὺς σαρκικοὺς πειρασμούς:

«Δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγης αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα, ὅπως δὲν μπορεῖς νὰ ἐμποδίσης τὰ πουλιὰ νὰ φτερουγίζουν πάνω ἀπ’ τὸ κεφάλι σου. Μπορεῖς ὅμως, βέβαια, νὰ ἐμποδίσης τὰ πουλιὰ νὰ κτίσουν τὴ φωλιὰ τους πάνω στὰ μαλλιά σου.» (Ἀγάπησα ἕνα κορίτσι, ἔκδ. Ἔλαφος, Ἀθήνα 1980, 10)

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐφαρμογή· ὁ Κύπριος Σταυροβουνιώτης Ἱερομόναχος Κυπριανός:

«Ὅταν πρωτοξεκίνησαν γιὰ τὶς ἐξωτερικὲς ἐργασίες στὰ πέριξ τῆς μονῆς κτήματα, εἶχαν κατ’ ἀνάγκην καὶ λαϊκοὺς ἐργαζομένους μαζί τους καὶ ἔμεναν μονίμως στὰ μετόχια καὶ ἐργάζονταν ἐτησίως ἐκεῖ· χάριν δὲ τούτου ὁ πρωτεργάτης εἶχε μαζὶ καὶ τὴ σύζυγό του, γιατί δὲν παρέμεναν στὸν τόπο οἱ πατέρες τὴ νύκτα· μόνο τὴν ἡμέρα ἐργάζονταν καὶ ἔφευγαν τὸ ἀπόγευμα. Ἡ σεμνὴ αὐτὴ γυναικούλα σὰν νοικοκύρα, τρόπον τινά, ὑπηρετοῦσε γενικὰ καὶ στὸ φαγητὸ καὶ στὶς γεωργικὲς ὑπηρεσίες, ἰδίως τῆς συγκομιδῆς, στὸ ἀλώνισμα καὶ στὸ λύχνισμα τῶν δημητριακῶν, ὅπου ὁ μακαρίτης αὐτὸς Γέροντας ἐργαζόταν. Στὴν ὑπηρεσία αὐτὴ παρέμεινε ὁλόκληρη πενταετία καὶ μετὰ τὸν ἀνεκάλεσε ἡ μονὴ γιὰ ν’ ἀναλάβη τὴν ἐφημερία καὶ τὴν ἐξομολόγησι. Ἐκεῖ παραμένοντας δέχθηκε κάποτε καὶ τὴ ρηθεῖσα γυναίκα τοῦ πρωτεργάτου γιὰ ἐξομολόγησι καὶ ὅταν τὴν ἐρώτησε ἀπὸ ποῦ κατάγεται, ἐκείνη γέλασε καὶ ἔτσι γνώρισε τότε ἀπὸ τὴ φωνή! Δὲν ἐπέτρεψε τὸ διαμάντι αὐτὸ τῆς καρτερίας καὶ αὐτεπιβολὴς ἐπὶ πενταετία ὁλόκληρη στὴν ὅρασι νὰ τὴν δῆ κατὰ πρόσωπο!!» (Γέροντος Ἰωσήφ, Πατερικὲς μορφὲς τῆς Ἱ. Μ. Σταυροβουνίου Κύπρου, ἔκδ. Ὀρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/νίκη 1979, 32)

Ἐπίσης ὁ Tihamer Toth ἐπισημαίνει:

«Ἐνδέχεται, νεαροί μου φίλοι, νὰ συναντήσετε γιατρούς, οἱ ὁποῖοι νὰ σᾶς ποῦν ὅτι καθ’ ὅλο τὸ μακρὸ στάδιό τους δὲν ἔχουν δῆ νέους ποὺ νὰ παρέμειναν ἀγνοί. Γιατί ἐκπλήττεσθε γι’ αὐτό; Ἐὰν οἱ γιατροὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν συναντήσει ἀγνοὺς νέους, ὁ λόγος εἶναι πολὺ πιὸ ἁπλὸς παρὰ ὅ,τι πιστεύουν, διότι οἱ νέοι ποὺ παραμένουν ἀγνοὶ δὲν ἔχουν τὴν ἀνάγκη τῶν γιατρῶν οἱ πελάτες των, ἀντίθετα, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν, ἕνεκα τῶν καταχρήσεων, ἀρρώστιες... Δὲν εἶναι λοιπὸν πειστικὸ ἐπιχείρημα τὸ λεγόμενο, ὅτι οἱ εἰδικοὶ γιὰ τὰ σεξουαλικὰ παθήματα γιατροὶ δὲν ἔχουν συναντήσει νέους ἀγνούς. Μήπως θὰ κατηγορήσουμε τὸν ἥλιο, διότι ὑπάρχουν μύωπες; ἢ διότι ὑπάρχουν διαβητικοὶ θὰ καταργήσουμε τὸ σιταρένιο ψωμὶ καὶ δὲν θὰ τρῶμε παρὰ ψωμὶ ἀπὸ σίκαλι;» (Ὁ Δεκάλογος, ἔκδ. Ἀστήρ, Ἀθήνα 1964, 343)

Ὁ Ἀλέξανδρος Τσιριντάνης μὲ τὴ δυνατὴ ἐπιχειρηματολογία ποὺ τὸν διακρίνει τονίζει ὅτι ἡ ἐγκράτεια εἶναι κατορθωτή, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ βέβαια:

«Μὰ εἶναι δυνατή, εἶναι ἐφαρμόσιμη ἡ γενετήσια αὐτὴ ἠθική, μάλιστα στὸν αἰώνα μας καὶ τὴν κοινωνία μας;

Πολλοὶ σπεύδουν νὰ δώσουν ἀρνητικὴ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα τοῦτο. Καὶ ἴσως νὰ ’χουν κάποιο δίκιο. Ἢ μᾶλλον, ἀσφαλῶς ἔχουν δίκιο... μὲ ὁρισμένες προϋποθέσεις... Ἡ γενετήσια ἠθικὴ εἶναι ἠθικὴ αὐτοκυριαρχίας. Καὶ ἡ αὐτοκυριαρχία αὐτή, σ’ ἕναν τέτοιο τομέα σὰν τὸ σεξουαλικό, εἶναι δυνατὴ μόνο μέσα στὸ πλαίσιο μιᾶς ἀνώτερης πνευματικῆς ζωῆς. Ἔξω ἀπὸ αὐτὴν δὲν εἶναι, βέβαια, δυνατή.

Δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ γενετήσια αὐτοκυριαρχία, ὅταν τὴ ζωὴ δὲν τὴν βλέπης μὲ εἰλικρίνεια, ὅταν δὲν ξεκαθαρίζης ἂν θὰ ζήσης σὰν πνευματικὸς ἄνθρωπος ἢ σὰν σαρκίο, ὅταν κάθε σαρκολατρικὴ κατωτερότητα τὴ θέλης νὰ τὴν καμουφλάρης σὰν «ἰδεολογία», σὰν ὑποταγὴ στὴν «ἐπιστήμη», κτίζοντας τὴ ζωή σου πάνω στὴν ψευτιά.

Δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ γενετήσια αὐτοκυριαρχία, ὅταν δὲν ἔχουμε μέσα μας ξεκαθαρίσει τί εἶναι ἐλευθερία, σὰν προϋπόθεσι μιᾶς ζωῆς ἀνθρώπινης στ’ ἀλήθεια καὶ φυσιολογικῆς. Ὅτι ἐλευθερία θὰ πῆ σὺ νὰ εἶσαι ἐλεύθερος ἀπέναντι στὰ ἔνστικτα, ὄχι τὰ ἔνστικτα νὰ εἶναι ἐλεύθερα νὰ σὲ ὁδηγοῦν ὅπου θέλουν, σὲ κάτι ποὺ εἶναι ξένο πρὸς τὸν προορισμό τους.

Δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ αὐτοκυριαρχία, ὅταν δὲν τὴν ζητᾶμε στὰ σοβαρά, μὲ συνέπεια, χτυπώντας ἀλύπητα σὰν ἐχθρό μας – σὰν τὸν χειρότερο ἐχθρό μας – κάθε τι ποὺ μᾶς ἐμποδίζει στὴν αὐτοκυριαρχία αὐτή.

Δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἠθική της αὐτοκυριαρχίας, ὅταν τὴ ζητᾶμε ἔξω ἀπὸ τὸ πεδίο, ὅπου μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῆ. Ἡ ἠθική τῆς αὐτοκυριαρχίας στὴν ὁλοκλήρωσί της εἶναι χριστιανικὴ ἠθική. Καὶ ὁ χριστιανισμὸς δὲν εἶναι δειγματολόγιο ἠθικῶν ἀρχῶν, νὰ διαλέξης ὅποια θέλεις. Εἶναι ἕνα ἑνιαῖο, ἀδιάσπαστο, ἀδιαίρετο σύστημα ζωῆς. Ἢ τὸ δέχεσαι, ἢ τὸ ἀπορρίπτεις. Μὲ ὅλες τὶς συνέπειες καὶ στὴ μία περίπτωση καὶ στὴν ἄλλη.

Ἂν, ὅμως, τὸ ἄτομο, ὁ νέος, ἡ νέα, μπῆ ὁλοκληρωτικά, εἰλικρινά, μὲ συνέπεια μέσα στὸ χριστιανικὸ κανόνα ζωῆς;

Τότε... τότε ἡ νίκη στὴν πάλη μὲ ὅ,τι κατώτερο μέσα μας δὲν εἶναι ἁπλῶς «δυνατή». Εἶναι πραγματικότητα. Στὸν πνευματικὸ στίβο ὁ ἀγώνας εἶναι νίκη. Ὁ ἀγωνιστὴς τῆς ἐλευθερίας, τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας, καὶ μόνο μὲ τὸ νὰ εἶναι ἀγωνιστής, εἶναι νικητής. Αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τὴ γενετήσια ἐλευθερία, στὴν πνευματική της πλευρά.

Ὅσο γιὰ τὴ σωματική, τὴ φυσιολογικὴ πλευρά, ὁ πνευματικὸς ἀγωνιστὴς – ὁ

νικητὴς ποὺ νίκησε στὸν σπουδαιότερο τομέα, τὸν πνευματικὸ -, ἂς ξέρη καὶ τοῦτο:

Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν δίνει μόνο ἐντολές. Δίνει δύναμι.

Καὶ ἡ δύναμι αὐτὴ κάνει καὶ τὸ γενετήσιο ἔνστικτο, δύναμι ἁγία καὶ δημιουργική. Ὄχι ἀνταγωνιστή, παρὰ σύμμαχο καὶ βοηθὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἐνισχυτὴ καὶ ὁδηγητὴ του μέσα στὴ ζωὴ τῆς χριστιανικῆς δημιουργίας, μέσα στὸν χριστιανικὸ γάμο, μέσα τὴ χριστιανικὴ οἰκογένεια.

Ὅπως καὶ σ' ἄλλους τομεῖς, ἔτσι κι ἐδῶ, ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ ἑνώνει τὸ φυσιολογικὸ μὲ τὸ ὑπερφυσικό, ἐναρμονίζει τὸ βιολογικὸ μὲ τὸ πνευματικό, τὴν ἐντολὴ μὲ τὸ φυσιολογικὰ σκόπιμο, τὸ παράγγελμα μὲ τὴ δύναμι γιὰ τὴν ἐκτέλεσί του.

Καὶ ἂν σήμερα, σὲ τοῦτο τὸν εἰκοστὸ αἰώνα, ζοῦμε ἀκόμα σὰν ἄνθρωποι ὁμαλοί, σὰν κοινωνία κάπως ἀκόμα ἀνθρώπινη, σὰν βιολογικοὶ ὀργανισμοὶ ὄχι ἀκόμα ἐκφυλισμένοι, ἂν ὑπάρχουμε ἀκόμα σὰν κάποιος πολιτισμός, ἂν δὲν πέσαμε ἀκόμα ἀπὸ τὰ πλάνα ὀνειροπολήματα ἐξωχριστιανικῶν «ὑπερανθρώπων» στὴν πραγματικότητα τοῦ ὑποκτήνους, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα, αἰῶνες τώρα καὶ γενεῶν γενεές, τὴ δοκίμασε τὴ θεία αὐτὴ δύναμι καὶ τὴ νιώθει ἀκόμα νὰ ἐνεργῆ πάνω της, πάνω στὴν ἐκλεκτότερη μερίδα της.

Ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἠθική, καὶ στὸν τομέα τῆς γενετήσιας δημιουργικῆς λειτουργίας, δὲν εἶναι μόνο δυνατότητα. Εἶναι πραγματικότητα.

Ὅπως πραγματικότητα εἶναι ἡ ζωή. Ἡ καθαρή, ἀνώτερη, πνευματικὴ κυβερνημένη ζωή. Ἡ ζωή, ποὺ εἶναι ἡ μόνη ἄξια καὶ φυσιολογικὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο!» (περ. Ἀκτίνες, Ἀπρ. 1946, 123)

Κάποιο πνευματικὸ τέκνο τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου σημειώνει:

«Θυμᾶμαι τὴν ἀκόλουθη συζήτησι μὲ τὸν Γέροντα, ὅταν ἤμουν ὑποψήφιος φοιτητής:

– Πάτερ, ἕνας συνυποψήφιος στὸ φροντιστήριο, στὶς συζητήσεις μας, ἀπὸ ‘δῶ τὸ φέρνει, ἀπὸ ‘κεῖ τὸ πάει, ὅλο μὲ παροτρύνει νὰ βρῶ φιλενάδα. Βέβαια δὲν μὲ ἐπηρεάζει, ἀλλὰ μὲ ἐνοχλεῖ. Τί νὰ τοῦ πῶ γιὰ νὰ σταματήση;

– Ἔχει ἀδελφὴ ὁ φίλος σου;

– Ἔχει, πάτερ.

– Νὰ τοῦ κάνη ὅ,τι ἔκανε κάποιος σημερινὸς Ἐπίσκοπος σὲ φίλο του γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Πές του: Ἐντάξει! Θὰ μοῦ κάνης ὅμως ἕνα χατῆρι. Μὲ ξέρεις τί καλὸ παιδὶ εἶμαι. Θὰ μοῦ δώσης, λοιπόν, γιὰ ἕνα βράδυ τὴν ἀδελφή σου. Πές του ἔτσι καὶ βλέπουμε στὴ συνέχεια.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔθεσα σὲ ἄμεση ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο τοῦ Γέροντα. Ὁ φίλος ἄρχισε

τὰ συνηθισμένα του.

– Λοιπόν, φίλε μου, τοῦ εἶπα, τί νὰ ψάχνω νὰ βρῶ φιλενάδα; Δὲν μοῦ δίνεις γι’ ἀπόψε τὴν ἀδελφή σου καὶ μετὰ βλέπουμε;

Ὁ φίλος τραβήχθηκε πρὸς τὰ πίσω σοκαρισμένος! Κι ἀμέσως ἀντέδρασε:

– Ὄχι, ρέ, καὶ τὴν ἀδελφή μου! Τί τὸ περάσαμε;

– Γιατί ὄχι τὴν ἀδελφή σου; ἀπάντησα ἐγώ. Μήπως καὶ ἡ ἄλλη, τὴν ὁποία θὲς νὰ βρῶ, δὲν εἶναι ἀδελφὴ ἢ κόρη κάποιου; Γιατί, βρὲ Χ, τὴν ἀδελφή τοῦ ἄλλου τὴ θέλεις γιὰ νὰ διασκεδάσης καὶ τὴ δική σου τὴν προστατεύεις; Βλέπεις ὅτι εἶσαι λάθος;

Ἀπὸ τότε ὁ Χ σφίγγα περὶ φιλενάδας!» (Ἱερ. Ἡσυχαστ. Κεχαριτωμένης Θεοτόκου, Ὑποθῆκες Ζωῆς, Ἀθῆναι 1998, 143)

Ὁ π. Παΐσιος διεισδύει στὸ βάθος τοῦ προβλήματος:

«Πολλὲς φορὲς συμβαίνει καὶ τὸ ἑξῆς, ἐνῶ ἡ σάρκα μας εἶναι σκελετωμένη, ἐν τούτοις πετάει κλωτσιὲς (κάνει ἀταξίες), κι ἐμεῖς, γιὰ νὰ τὴν ταπεινώσουμε, ἐλαττώνουμε τὶς τροφὲς καὶ διπλασιάζουμε τοὺς ἀγῶνες, ἀλλὰ ἡ σάρκα παρ’ ὅλα αὐτὰ συνεχίζει νὰ εἶναι θηρίο. Σ’ αὐτὲς τὶς περιπτώσεις τὸ παθαίνουμε ὅπως ὁ ἀνόητος ἐκεῖνος χωρικὸς ποὺ ἀφήνει τὸ γαϊδουράκι νηστικὸ καὶ τὸ βαρυφορτώνει, γιὰ νὰ ἡμερέψη, ἐπειδὴ πετάει κλωτσιὲς συνέχεια, ἐνῶ τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο δὲν φταίει, ἀλλὰ τὸ ρημάδι τὸ σαμάρι του ποὺ τοῦ πλήγωσε τὶς πλάτες. Ἐνῶ δηλαδὴ πολλὲς φορὲς καὶ σ’ ἐμᾶς ἡ αἰτία εἶναι ὁ ἐγωισμός, ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ κατάκρισι, μὲ

τὴν ἔλλειψι τῆς ἀγάπης, ποὺ διώχνουμε τὴ Χάρι τοῦ Θεοῦ, καὶ μᾶς πλησιάζει τὸ ταγκαλάκι (ὁ ἐχθρός), γιὰ νὰ μᾶς βάλη φωτιὰ καὶ στὰ ξηρὰ κόκκαλα, ἐμεῖς αὐξάνουμε τὶς νηστεῖες καὶ τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνες, μετάνοιες κ.λ.π., γιὰ νὰ ταπεινώσουμε τὴ σάρκα· ἡ σάρκα ὅμως δὲν ταπεινώνεται, γιατί λείπει ἡ ταπείνωσι καὶ ἡ ἀγάπη ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας» (Ἐπιστολές. Ἔκδ. Ι. Ἡσ. Εὐαγγ. Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Σουρωτὴ Θεσ/νίκης, 1994, 70)

Ἐπίσης:

«Νὰ ἀποφεύγετε τὶς ἀφορμές. Ἂς ποῦμε ἕνα παράδειγμα. Ὅταν κάποιος ἔχη ζάχαρο καὶ δὲν πρέπει νὰ τρώη γλυκά, μπορεῖ νὰ τὰ σταματήση, ὅταν γυροφέρνη στὰ ζαχαροπλαστεῖα;» (Διον. Τάτση, Ὑπαίθριο Ἀρχονταρίκι, Καταγραφὴ διδαχῶν τοῦ π. Παϊσίου, Κόνιτσα Φεβρ. ’94, 32)

Καὶ τέλος:

«Ἐὰν στὸν ὕπνο σου συμβῆ κάτι σαρκικό, μὴν τὸ ἐξετάζης καθόλου, ὅπως ἐπίσης καὶ κανένα περιστατικὸ στὴ ζωή σου (σαρκικῆς πάλι φύσεως), ἀπὸ τὸ ὁποῖο σὲ γλύτωσε ὁ Θεὸς μὲ τὸ νὰ σὲ σκεπάση καὶ νὰ σὲ γλυτώση σὰν τὸ κλωσοπούλι ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ γερακιοῦ, γιατί εἶναι ἐπικίνδυνο. Ὅπως ὁ ἐχθρὸς πολλὲς φορὲς πετάει μία χειροβομβίδα νὰ σκοτώση τὸν στρατιώτη, καὶ ὁ Θεὸς τὸν προστατεύει μὲ τὸ νὰ μὴ γίνη ἡ ἔκρηξι καὶ γλυτώνει ὁ στρατιώτης, καὶ μετὰ ἀπὸ καιρὸ κάθεται ὁ ἀνόητος καὶ περιεργάζεται τὴ χειροβομβίδα, καὶ μὲ τὸ ξεσκάλισμα, ποὺ τὴν κάνει, σκάει καὶ τοῦ τινάζει τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα, τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ πάθη καὶ ἕνας νέος, ὅταν ξεσκαλίζη ἁμαρτήματα σαρκικῆς φύσεως.» (Γέρ. Παϊσίου, Ἐπιστολές, ἔκδ. Ἱ. Ἡσ. Εὐαγγ. Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Σουρωτὴ Θεσ/νίκης, 1994, 64)

Ἐπίσης ὁ Στάρετς Λεωνίδας:

«Κατέβα μὲ τὸ νοῦ σου στὸν ἅδη. Καὶ ἐκεῖ, ρίξε μὲ τὸ φῶς τῶν ἁγίων Γραφῶν, μιὰ ματιὰ στοὺς σαρκολάτρες. Καὶ σκέψου: Εἶσαι σίγουρος, ὅτι προτιμᾶς τὴν αἰώνια καταδίκη μὲ ἀντάλλαγμα τὴν πρόσκαιρη καὶ στιγμιαία γλύκα τῆς ἁμαρτίας; Θυμήσου, ὅτι εἶσαι θνητός. Καὶ παρακάλεσε ταπεινὰ τὸ Θεό. Γιατί Ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἐλευθερωτής μας ἀπὸ τὰ πάθη.» (ἔκδ. Ἱερ. Μητρ. Νικοπόλεως, Πρέβεζα 1992, 110)

Ὁ ὅσ. Ἐφραὶμ ὁ Σύρος:

«Μὴν κοιμηθῆς ἔχοντας κάτι ἐναντίον κάποιου, γιὰ νὰ μὴ σὲ ταράξουν τὴ νύχτα αἰσχρὲς φαντασίες.» (Ἔργα, τόμ. α’, ἔκδ. Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, Θεσ/νίκη 1988, 265)

Δύο ὅπλα μᾶς προσφέρει καὶ ὁ ὅσ. Ἰσαὰκ ὁ Σύρος. Τὸ πρῶτο:

«Κανένα ἄλλο πράγμα δὲν εἶναι τόσο ἰσχυρό, ὥστε ν’ ἀποβάλη ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου τὶς ἐνθυμήσεις τῆς παλαιᾶς ἀκολασίας, καὶ νὰ διώξη τὶς μνῆμες της, οἱ ὁποῖες κινοῦνται καὶ διεγείρονται κατὰ τῆς σάρκας, καὶ ἀνάβουν τὴ φλόγα τῆς αἰσχρῆς ἐπιθυμίας, ὅσο τὸ νὰ καταγίνεται κανεὶς μὲ πόθο στὴ μελέτη τῆς θείας Γραφῆς καὶ νὰ ἀναζητᾶ τὰ βάθη τῶν νοημάτων της. Ὅταν οἱ λογισμοί, ἀπὸ τὴν

ἡδονὴ τῆς ἐπίμονης μελέτης τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ὑπάρχει θησαυρισμένη στὴ θεία γραφή, καθαρισθοῦν μὲ τὴ δύναμι ἐκείνη, μὲ τὴν ὁποία ἀποκτᾶται τελείως ἡ ἀληθινὴ γνῶσι, τότε ὁ ἄνθρωπος ἀπαρνεῖται ἀμέσως τὸ μάταιο κόσμο καὶ λησμονεῖ ὅλα του τὰ ἀγαθά, καὶ ἐξαλείφει ἀπὸ τὴν ψυχὴ του ὅλες τὶς ἐνθυμήσεις, οἱ ὁποῖες δημιουργοῦν στὸ νοῦ τοῦ εἰκόνες τῆς σωματώσεως τοῦ κόσμου.» (Ἀσκητικοὶ Λόγοι, ἔκδ. Ἀστήρ, Ἀθῆναι 1961, 3)

Καὶ τὸ δεύτερο:

«Εἶπε κάποτε κάποιος γνωστικὸς ἅγιος, ὅτι κανένα ἄλλο πράγμα δὲν μπορεῖ νὰ ἐλευθερώση τὸ μοναχὸ ἀπὸ τὸ δαίμονα τῆς ὑπερηφάνειας καὶ νὰ συνεργήση στὴ σωφροσύνη του τὸν καιρὸ ποὺ πειράζεται καὶ ἐξάπτεται σ’ αὐτὸν τὸ πάθος τῆς πορνείας, ὅσο ἐκεῖνο, τὸ νὰ ἐπισκέπτεται καὶ νὰ βοηθάη τοὺς ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι βρίσκονται κατάκοιτοι στὸ κρεβάτι, καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι καταξηράνθηκαν ἀπὸ τὴ στενοχώρια τῆς σάρκας.» (Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου, Ἀσκητικοὶ Λόγοι, ἔκδ. Ἀστήρ, Ἀθῆναι 1961, 309)

«Ρώτησαν τὸν π. Εὐσέβιο Ματθόπουλο πῶς νὰ ἀποφεύγουν τὶς πονηρὲς σκέψεις ποὺ ἔρχονται στὸ νοῦ.

– Νὰ κάνης ἀριθμητικὲς πράξεις, προσθέσεις καὶ ἀφαιρέσεις, μὲ τὸ νοῦ σου: 266+342=…» (Παραλειπόμενα, Ἀθῆναι 1985, 133)

Μεγάλη ἐνίσχυσι παίρνουν οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τοὺς ἁγίους ποὺ κατεξοχὴν βίωσαν τὴν ἁγνότητα καὶ ἀγωνίσθηκαν γι’ αὐτήν: τὸν πάγκαλο Ἰωσήφ, τὸν ὅσ. Μαρτινιανὸ (13 Φεβρουαρίου), τὴν ἁγία μάρτυρα Θωμαΐδα (14 Ἀπριλίου) καὶ τὸν ὅσ. Μωϋσῆ τὸν Οὔγγρο. Ὁ τελευταῖος (Πατερικὸν τῶν Σπηλαίων τοῦ Κιέβου, ἔκδ. Ἱ. Μ. Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς 1990, 178 κ.ε.) ἐπὶ 6 χρόνια ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ μία πλουσία κυρία νὰ ἁμαρτήση μαζύ της. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νίκησε καὶ πῆρε τὴ θαυματουργικὴ δύναμι κατὰ τῶν σαρκικῶν παθῶν. Αὐτὸ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος στὸν ὅσ. Ἰωάννη τὸν πολυάθλο:

«Γιὰ ν’ ἀπαλλαχθῆς ἀπὸ τὸ σαρκικὸ πόλεμο, προσευχήσου στὸν ὅσιο Μωϋσῆ τὸν Οὔγγρο. Αὐτὸς ἀναδείχθηκε ἀνώτερος ἀπὸ τὸν πάγκαλο Ἰωσὴφ στὴ σωφροσύνη, γι’ αὐτὸ μπορεῖ νὰ βοηθήση ἀποτελεσματικὰ ὅσους πολεμοῦνται ἀπὸ τὸ πάθος τῆς πορνείας.

Ἐγὼ τότε «ἐκέκραξα πρὸς Κύριον»:

– Κύριε, δι’ εὐχῶν τοῦ ὁσίου Μωϋσέως, ἐλέησέ με!

Καὶ νά! Ἀμέσως μ’ ἔλουσε ἕνα ὑπέροχο, γλυκύτατο φῶς, ποὺ μέχρι τώρα παραμένει καὶ φωτίζει τὴ σπηλιά μου τόσο, ὥστε δὲ μοῦ χρειάζονται κεριά. Καὶ ὅσοι ἔρχονται ἐδῶ μὲ πίστι, ἁπλότητα καὶ καθαρὴ καρδιά, βλέπουν τὸ θεῖο αὐτὸ φῶς, ποὺ μὲ καταύγασε καὶ μὲ ἀπάλλαξε ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ ἐκείνη τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως» (στὸ ἴδιο, 190)

Ἂς προσθέσουμε, τέλος, στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ κάποιες ἀπόψεις σοβαρῶν ἐπιστημόνων:

«Πρὶν λίγους μῆνες ὁ Καθηγητὴς τῆς Χειρουργικῆς στὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ διευθυντὴς τῆς Α’ Προπαιδευτικῆς Χειρουργικῆς Κλινικῆς του Ἱπποκρατείου Νοσοκομείου κ. Βασίλειος Χ. Γολεμάτης, ἔδωσε μία ὑπεύθυνη καὶ ἀξιόλογη συνέντευξι σὲ ἰδιωτικὸ τηλεοπτικὸ σταθμό. Σὲ τηλεοπτικὴ ἐκπομπὴ τοῦ Ἀντέννα τοῦ ζητήθηκε νὰ προτείνη μέτρα γιὰ τὴ πρόληψι τοῦ AIDS. Ὅπως ἀνέφερε ὁ ἴδιος, ἡ δημοσιογράφος περίμενε νὰ τῆς πῆ ὅτι θὰ πρέπει οἱ ἄνθρωποι νὰ λαμβάνουν μέτρα προφυλάξεως (...). Ὁ κ. Γολεμάτης ὅμως ἀπάντησε ὡς ἑξῆς: «Ἐγὼ εἶμαι Καθηγητὴς τῆς Χειρουργικῆς καὶ διδάσκω σὲ νέους ἀνθρώπους τὴν ἐπιστήμη. Δὲν μπορῶ νὰ διδάξω τὴν ἀνηθικότητα. Θὰ σᾶς πῶ ὅ,τι λέω καὶ στοὺς φοιτητές μου. Καλύτερο μέσο προφυλάξεως ἀπὸ τὸ AIDS δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ γάμο. μόνο οἱ παντρεμένοι πρέπει νὰ ἔχουν σεξουαλικὲς σχέσεις. Συνιστῶ δὲ στοὺς φοιτητές μου νὰ παντρεύωνται μικροί, μόλις τελειώσουν τὶς σπουδές τους. Ἔτσι ἐπιτυγχάνουμε τρεῖς ἐθνικοὺς στόχους: α’) Αὐξάνεται ἡ γεννητικότητα τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀντιμετωπίζεται τὸ βαρὺ δημογραφικὸ πρόβλημα, ποὺ ἔχουμε• β’) οἱ γυναῖκες, ποὺ γεννοῦν γιὰ πρώτη φορὰ πρὶν τὰ 28 τους χρόνια ἔχουν ἐλάχιστες πιθανότητες νὰ πάθουν καρκίνο τοῦ μαστοῦ· καὶ γ’) ἐκμηδενίζεται ὁ κίνδυνος τοῦ AIDS, ὅταν βεβαίως παραμένουν πιστοὶ στὸ σύζυγό τους.» (βλ. Περιοδ. Ὁ Σωτήρ, τεῦχ. 1466/3.6.1992, σελ. 345)

Ἐξ ἄλλου ὁ ἰατρὸς-παθολόγος κ. Χρῆστος Α. Παπαδημητρίου μετέφερε τελευταία στὶς στῆλες ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ἐπιστολῆς ἑνὸς ἰατροῦ στὸ Περιοδικὸ British Medical Journal. Ὁ κ. Παπαδημητρίου ἐσημείωνε: «Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἀντίληψι, ὅτι ἡ πλήρης σεξουαλικὴ ἀποχὴ εἶναι ἀδύνατη γιὰ νεαρὰ ἄτομα, ὁ ἰατρὸς αὐτὸς (δηλαδὴ ὁ ἐπιστολογράφος τοῦ British Medical Journal) πιστεύει ὅτι εἶναι ἐσφαλμένη. Ὁ ἴδιος (ξένος γιατρὸς) πιστεύει, ὅτι ἡ σεξουαλικὴ ἀποχὴ μέχρι τὸ γάμο εἶναι δυνατή, φθάνει ν’ ἀντιληφθοῦν οἱ νέοι, ὅτι μόνον ἔτσι εἶναι ἐξασφαλισμένοι κατὰ τοῦ AIDS. Τὸ νὰ τοὺς λέη κανεὶς ὅτι πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν προφυλακτικὰ γιὰ νὰ ἐλαττώσουν τὴν πιθανότητα νὰ κολλήσουν

AIDS, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ νὰ τοὺς λέη νὰ παίξουν ρώσικη ρουλέτα. Ἀργὰ ἢ γρήγορα τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὁ θάνατος.» (ἐφημ. Ἐλεύθερος, 20/11/1992) (Ἡ Δρᾶσις μας, Μαι. ’93, 156)».

* Σημ.: Οἱ Νικολαΐτες, αἱρετικοί τῆς πρωτοχριστιανικῆς ἐποχῆς, (ὀνομ. ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τοὺς Νικόλαο), ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν (προχριστιανικὸ) γνωστικισμό, δίδασκαν μεταξὺ ἄλλων ὅτι ὁ πνευματοφόρος ἄνθρωπος δὲν βλάπτεται ἀπὸ τὴν διάπραξη ἁμαρτιῶν, ὅπως δὲν βλάπτεται ὁ χρυσὸς ἂν πέσει στὴ λάσπη. Ὁ Χριστὸς μισοῦσε τὰ ἔργα τους (βλ. Ἀποκάλ. Ἰω. 2:6,7).

* Σήμ.: Ὁ Ἀλεξανδρινὸς θεολόγος Ὠριγένης παρερμήνευσε τὸ ἐδάφιο αὐτὸ καὶ αὐτοευνουχίσθηκε γιὰ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τοὺς σαρκικοὺς πειρασμούς. Θεώρησε δηλαδὴ λανθασμένα ὅτι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ δὲν βρίσκεται στὴν προαίρεση τῶν ὄντων, ἀλλὰ στὸ σῶμα, στὴν ὕλη – ἄρα καὶ στὸ Δημιουργό της ὕλης, τὸ Θεό! Ὅμως ὁ Θεὸς δὲν δημιούργησε τίποτα κακό, καὶ ἡ ὕλη εἶναι καλὴ λίαν. Ἐμεῖς τὴν χρησιμοποιοῦμε κακῶς.

Πηγή: agiazoni.gr